

8005

Bibl. Jag.

IV

1
Lapiski

do

Sydu wyzszego szagdeb.
na samku sładow.

Journal of the

Board of Directors

of the

City of New York

for the year 1891

Report of the

Board of Directors

to the

Common Council

of the City of New York

for the year 1891

Przyczynę

do historii sądów wyższych prawa
niemieckiego w Polsce wieków sre.,
złotych.

§ 1. Sąd kryminalny prawa niemieckiego na kaniku Roachowski
i przypilej jego kalorien.

W dziejach rozwoju sądów wyższych
prawa niemieckiego w Polsce wieków
średnich jest bezspornie najwazniej-
szym momentem ustanowienie przez
Kazimierza Wielkiego sądu wyższego
prawa niemieckiego na kamieniu Bra-
kowskim.

Przywilej, na zasadzie którego na,
stało uroczyste sądu tego na kam-
bii strakowski, a raczej forenie,
niemie istniejącego już od dawna
sądu najwyższego podwójnego pra-
wa niemieckiego na kambii str-
kowski strakowski na sąd wyższy
powszechny tegoż prawa, zaginał w
oryginale gdzieś się jeszcze w ciągu
XIV wieku, gdyż Władysław Jagiełło
pragnąc zatwierdzić ten przywilej w roku
1421, nie mógł już mieć oryginału przed
sobą, lecz musiał wziąć stosunek onego
* de copia originalibus, in certis codi-
cibus dictorum iudicium", a więc z ko-
pij przechowywanych w niektórych kode-
ksach Sądu wyższego prawa niemie-
ckiego na kambii strakowski.

1. ex copijs sumptis ex ~~de~~ ^{ex} ~~copiis~~ originalibus, in certis codi-
cibus dictorum Tudicum, a wice a bo-
fij przechowywanych w niektórych kode-
ksach Sądni wyższego prawa niemie-
ckiego na zamku Krakowskim.

Teśli tych kopij przechowywanych w do-
kresach, było rzeczywiście podówczas
więcej, jakby się z powyższej stylizacji
domyślać materialo, bo do dni naszych
przechowała się z nich jedna wprawdzie
tylko, lecz niewątpliwie najważniejsza,
bo przez sam tego widok prawa nie-
mieckiego na kambi strasowskiego
w miejsce oryginalnego przywileju u-
żywana, mianowicie kopia spisana
na pergaminie, a ^wprawy leciona do sp.

Mirowskie zaś powołani są w lek-
 sie przywilej: Tarcław arcybis-
 kup gnieźnieński, Bodzanta bi-
 skup krakowski, Zbysław biskup
 kujawski, Tom biskup pomor-
 ski, Mikołaj biskup płocki,
 Tom biskup lubuski, zaś jako
 świadkowie przywileju figu-
 rują: Tuła kasztelan kra-
 kowski, Imbram wojewoda
 krakowski, Andrzej sędzia
 krakowski, Wilczek kaszte-
 lan sandomierski, Rafał kaszte-
 lan wileński, Piotr kaszte-
 lan sądecki.

jako pierwsza kara) ^{egzemplary}
 dzieł ~~komparacji~~ tego właśnie kodeksu
 prawa niemieckiego, który król Karol
 młody dla uspokojenia sądu wyjątkowego
 prawa niemieckiego na całym kra-
 kowskim nabył i tenże sądowy statut.
 Dopiera ta jedyna mimo swej innej
 powagi, pocztynie już biskupa poważywa-
 nia w swą poprawność. Świadkowie bo-
 wiem ~~na~~ dokumencie przewidzianym z
 datą tego dokumentu, mianowicie
 rokiem 1356 radną miarą pogodzić
 się nie mogą. Dotyczy to już Narusze-
 wicz i wykarat, że rok 1356 nie da się
 pogodzić kutaszce z Zbysławem kujaw-
 skim i Mikołajem płockim biskupami,
 z których pierwszy w r. 1364 a drugi do-
 piero w r. 1365 na katedrę biskupią wsta-
 fili, w skutek czego ten Narusze-
 wicz owego przywileju do r. 1365 odno-
 si, kutaszce zaś ponownie powołany w przy-
 wileju Bodzanta biskupa krakowskiego
 już w r. 1366 umiera. By już tu mni-
 my zwrócić uwagę, że i proponowana
 przez Naruszewicza data roku 1365 n-
 bymac się nie da, skoro Rafał kaszte-
 lan wileński i Piotr kasztelan sądecki
 dopiero w r. 1368 a więc już po śmierci
 Bodzanty biskupa krakowskiego go-
 stowali te odcierzyli, z czego wynika, że
 osoby bądzto w lektcie dokumentu po-
 wziętego, bądź jako świadkowie przy-
 wileju dokumentu przewidziane z
 przypisanemu im godnościom i jure
 dani nigdy społeczeństwie istnieć nie
 mogli.

A. L. Helcel, za którego czasu nie by-
 ła jeszcze tak wielka liczba społecznych
 dokumentów ogłoszona, iżby to ostatni
 dopiero przez nas przewidzianą obo-
 liwności sprawdzić było można, przy-
 jąc za Naruszewicem datę ~~roku~~ roku

1365 jako datę wystawienia dokumentu, dożywocie, do wylajni, na znak wątpliwości a mialo być czynit w lesie obok dokumentu oraz w szeregu świadków niektóre rzekomo sprostowania, mianowicie, iż propra- witi inuiz Tana biskupa lubuskiego na Henryka, inuiz Tuzy kasztelana krakowskiego na Tana, inuiz Tubrana wojewody krakowskiego na Andrzeja, wreszcie godność Andrzeja sędziego krakowskiego na godność krakowskiego podszęka.

Bobrzyński w swojej interesującej rozprawie „O zatoczeniu wyzyskiego i najwyzyskiego sądu prawa niemieckiego na kamku krakowskim”¹⁾ po- rzuca za rękawicę Naruszewicza i Helke i przyjął rok 1365 jako datę wystawienia dokumentu, przyznając, iż mylił w wyzyskaniu świad- ków. Wydarzył się, że data r. 1356 już dlatego absolutnie przyjęta być nie może, ponieważ w treści przy- kazu przytoczeni są jako powołani do zasiadania na rokach sądu wyzys- go prawa niemieckiego na kamku krakowskim wojewodzie i sędziom z do- czyn: Skawiny, podczas gdy dobowce dopiero w r. 1362 a Skawina nawet dopiero w r. 1364 uzyskała przywilej lokacyjny na prawo niemieckie, nie- mniej, że wieś Liszki i Rybna przylo- cone są jako własność klasztoru ty- mieckiego, gdy tymczasem Łaskowe je- szcze w r. 1363 stanowiły własność bró- lewska, i dopiero w tym roku na wła- stność klasztoru tymieckiego przeszły.

Tępiekowiński w pracy swej pod ty- tułem „O sądach wyzyskich prawa nie- mieckiego w Polsce wielkich i średnich”²⁾

1) Rozprawy i sprawozdania Wydziału historyczno-filozoficznego, tom IV, Kraków 1875, str. 1.

2) Rozprawy i sprawozdania Wydziału historyczno-filozoficznego, tom XVIII, Warszawa 1885.

oraz w recenzji rozprawy Bobrzyńskiego
występuje przeciw datie przywileju r. 1356
i on przypisze również myśli w szeregu
świadków, stara się jednak wykaraci, że
~~ta~~ rękopisła, data, tytułowi wzmianko-
wanego przywileju mógł być tylko rok
1361.

Co w kapytywaniach krytycznych tych
trech, poważnych przez badaczy Helca,
Bobrzyńskiego i Piękoszńskiego, już na
pierwszym rzut oka niemiło uderza, to
zbytnia pochopność w dopatrywaniu i do-
myślaniu się myśli w przechowywanym tek-
ście przywileju. Metoda krytyczna polega-
jąca głównie na przypiszczeniu myśli
pisarzbich, nie jest najlepsza; gdzieś jest
bowiem ta granica, do której myśli pisa-
rskie bezkarnie przypiszeć można. Wszak
że nawet tekst zupełnie fałszywego docu-
mentu można na zasadzie poprawek na-
dać charakter tekstowi dokumentu auten-
tycznego. Testem zdania, że ślady recen-
zent, zanim się odważy zarzucić pisarzowi
dokumentu myśli, powinien pierwszej raz
bardzo starannie zbadać, czy się sam w
tej mierze nie myli.

[przebieg]

Ta pochopność krytyków tekstów przy-
wileju r. 1356 w przypiszczeniu myśli
stała się powodem, iż się wcale nie sta-
nowo o sprawdzenie, czy owe sprzeczno-
ści między datą przywileju a przyłocz-
niami w nim osobom dostojnikami i
świadkami, są rękopisłe i czy się w
ogóle wyjaśnić lub uchylić nie da, bez
potrzeby korygowania przechowa-
nego tekstu, w skutek czego stało się, że
kwestya daty owego przywileju po-
dzieliła się na dwie ostatecznie rozstrzy-
gniętą nie jest.

Ta podawana ponownie kwestya daty
naszego przywileju bardzo szczegółowe,

[ponyżej]

jedynie

[zostant przechowany]

mu badaniu, przyszedłem do przekonania,
 że tak moje przypuszczenie co do
 możliwej daty r. 1361, jako też i zdania
 Narutena, Helcla i Dobryńskiego co
 do daty r. 1365, wrzecie zdanie nas
 wszystkich co do redomnych błędów i
 pomyłek pisarskich w przywilejach są z
 gruntu fałszywe i że tekst przywilejów,
 jak on nam w Kopii z roku XIV
 wieku oraz w przywilejach potwierdza-
 jącym króla Władysława Jagiełły
 r. 1421 może się okazać bez potrzeby
 wprowadzenia doń ~~z~~ proponowanych
 poprawek, że data roku 1356 jest je-
 dynie trafna, i utrzymać być może, nie-
 mniej, że redomne sformułowanie między-
 tą datą o przyłączeniu w przywilejach
 osobami są pierwotne i wyjaśnić się dadzą.
 W tym kierunku musimy przede-
 wszystkim rozważyć, czy tekst przywile-
 jów redomnego r. 1356 jest rzeczywiście
 tekstem przywilejów pierwotnego, wydane-
 go w r. 1356 przy pierwszym ustanowie-
 niu sądu wyższego prawa niemieckiego
 na kamieniu drakowskim, i czy król
 Karimier Wielki wydał podczas
 swoich rządów kiedyś ^{ten} jeden przywilej
 dla tego sądu, mianowicie w r. 1356,
 czy też ~~może~~ było tych przywilejów więcej.
 Otóż przyszedłem do przekonania, że
 tekst, który nam się dochował, nie jest
 w rzeczywistości tekstem pierwotnego do-
 kumentu z r. 1356, i że król Karimier
 Wielki ~~z~~ wydał podczas swego panowa-
 nia co najmniej trzy przywileje w przed-
 miocie organizacji sądu wyższego
 prawa niemieckiego na kamieniu dra-
 kowskim, wrzecie, że ~~nie~~ ~~redomny~~
 tekst przywilejów redomno z r. 1356 jest
 rzeczywiście tekstem dopiero trzeciego
 czyli najpóźniejszego przywilejów

królewskiego.

Chodziłoby tylko o bliższe wskazanie, w którychto latach i jakich powodów król Racimiusz Wielki był zmuszony do wydania w kręch przywilejów w przedmiocie organizacji sądu wyzszego prawa niemieckiego na rannu krakowskim.

W tym kierunku musimy się przede wszystkim rozstrząsnąć w chronologii tego sądu.

Najskrajną datą w tej chronologii jest r. 1356, jako data utworzenia pomienionego sądu, podana w kopii przywileju. Przeciw tej dacie nie ma żadnych merytorycznych zarzutów do podniesienia, bo gdyby ^{on} nawet przypuścili, iż w przywileju z r. 1356 jest podrobiony, to i tak, że podrobienie tego naślapićby musiało jeszcze w końcu wieku XIV, a zatem pobyłoby w kilkudziesięciu lat po utworzeniu sądu, kiedy jeszcze mogło być wiele osób, które ten fakt pamiętały, to nawet w podrobionym dokumencie data mogła być prawdziwą. Także data r. 1356 przemawiają bardzo stanowczo do odwołania, mianowicie, że w tym roku odbył się w Krakowie sejm, w którym król Racimiusz W. nie omieszczał skorzystać, aby na nim nie przedstawić paracom sprawy utworzenia sądu wyzszego prawa niemieckiego na rannu krakowskim, powołując, że już w najwłaściwszym akcie formalnym, jakim posiadamy, mianowicie w akcie z r. 1358¹⁾ występuje sąd ten już utworzony w myśl i

¹⁾ Kodeks Krakowski I, N. 253.

[sam]

[sędzi wyzszego]

w duchu przyrodeju r. 1356, to jest
 iż przy nim posiadają nietylko sędzi,
 tyż i sędzi królewskich, jakby to mia-
 siało być; gdyby owo sądy podobierali bys-
 tylko sądem najwyższym nadwornym
 prawa niemieckiego, ale i sędzi
 sędzi królewskich i klasztornych, kto-
 rym dopiero wbatnie w tym przyro-
 dzieju r. 1356 prawo posiadania
 przy sądzie wyższym nadawane zostało.
 Drugą datą, dotyczącą historyi pra-
 wa niemieckiego na kamień kra-
 kowski jest rok 1361. Wykazano
 datę tę już w cytowanej powyżej mojej
 dawniejszej rozprawie wykazując,
 że oboje tego mniej więcej roku kma-
 nił sąd wyższy prawa niemieckiego
 na kamień krakowski swą pie-
 ciec i to w bardzo cnaćny sposób.
 Gdy bowiem przedtem pieczęć tego
 sądu wyobrażała orła piastowskiego,
 godło królestwa polskiego i tym
 sposobem przedstawiał się sąd wyższy
 prawa niemieckiego na kamień
 krakowski jako instytucya pań-
 stwowa, to po tym roku wyrył sąd
 ten na pieczęci swej już tylko głowy
 królewskiej, niekoronowanej, kuamio-
 nując w ten sposób, iż z instytucyi
 państwowej przemienił się w insty-
 tucyę królewską, i ostatnia
 pieczęć, wreszcie stała jest rok 1368.
 Świadkami bowiem sąsiedzi Rafał
 kasztelan wiślicki i Piotr kasztelan
 sądecki dopiero w r. 1368 godności
 te urysiali; a że powołany w archie-
 diekan biskup płocki już w r. 1369
 umiera, przeto tylko w r. 1368 ci-
 łej dołajnicy mogli współre-
 szyć oboje siebie i siebie.
 Oboje jestem zdania, że król

2.
Karimiy Wielki wydał w r. 1356
pierwszy przywilej w przedmocie uro-
dzenia rządu wyższego prawa mie-
mieckiego na kamień krakowski,
do którego parady uchwalone ko-
stały prawdziwie na wieść i sto-
wotawczym, wiślickim, w tymże ro-
ku i stał chatopolski odbył się. W tym
roku byli powołani tylko Tarasław
arcybiskup gnieźnieński, Bożanka
biskup krakowski, Zbysław biskup
kujawski oraz ten biskup poznań-
ski, którzy już poprzednio dali kro-
lowi swoje pozwolenie na kalowanie
powyższego rządu. Biskupów ka-
płockiego i lubuskiego jeszcze powo-
łanych nie było, gdyż król nie miał
jeszcze sposobności pokonać się z ty-
mi biskupami i uzyskać od nich
pozwolenie, co dopiero prawdziwie
w r. 1368 nastąpiło.

Co do siwiołchów figurowali na owym
pierwszym przywileju z r. 1356 prawdo-
podobnie wszyscy ci szlachci, jakich
znajdujemy na przytoczonych w shopi
przywilejów, gdyż oni wszyscy byli już
w r. 1356 i przysięgali różne urogi
i godności, jeno odmienne od tych,
z jakimi są przytoczeni w shopi,
z wyjątkiem Jana Tury kasztelana
krakowskiego, Imbrama wojewody
krakowskiego oraz Wilczka Bie-
dowskiego kasztelana samowir-
skiego, którzy już w r. 1356 tego-
dnosci przysięgali. W szeregu ka-
piłanów i sędziów, którzy jako Tawni-
cy rządu wyższego zasiadać mieli fi-
gurowali w pierwszym przywileju
miewański, mawto wojta z diecho-
wa i sędziys z diechatowic, do-
brakow miedkowski, oraz

sollis z Brünowie, skoro ich na
akcie legor sądów z r. 1358 wymieniano,
jako posiadających wymienionych
spółkarny.

W r. 1361 nastąpiły jakżeś pierwa-
nie nam bliżej zmiany w organizacji
sądów wyższego prawa niemieckiego
na prawach bradawskim, w skutek
czego brat Kazimierz wielki był cnie-
wolony wystawić nowy przywilej w
przedmiocie organizacji legor sądów.
Tę wreszcie prawdopodobnie, że już w tym przywileju zachowaną
została data pierwszego przywi-
leju mianowicie rok 1356 zamiast
daty wystawienia ponownego przy-
wileju, to jest r. 1361; świadkowie
zai porostali ciżsamii, jacy byli
na przywileju z r. 1356, gdyż byli
jeszcze żyjący.

Widło się wreszcie bratowi używać
dodatkowo perwoleń na paterenie
prawyższego sądów od chudolaja biskupia
pa płockiego oraz Tana biskupa lu-
bickiego, co prawdopodobnie w r. 1368
nastąpiło, i lu oharata się znawii
potrzeba wystawienia nowego przy-
wileju, w którymby także o cerwo-
leniu tych dwóch dostojników
wzmianka była. Wystawiono więc
ten nowy przywilej w r. 1368 za-
chowując jednako datę pierwszego
przywileju z r. 1356 oraz świadków
tych samych sędziów świadków, jacy
figurowali na przywileju z r. 1356,
jednak z urzędami, jakie posiadawa-
li spótnie, to jest w r. 1368. Tym
spółobem dostał się między siebie
kaiw także mierzający już podówczas
Imbraun wojewoda bradawski, który
prawdopodobnie zmarł w r. 1361 (zmarł
lib 1362)

[dopiero]

z niewstańca datą r. 1356

Tęto jest przywilej r. 1368 kach,
wata nam kopia z XIV wieku kawał,
ta w której prawa ziemieckiego,
sprawionym przez króla Racimira
Wielkiego dla wytyku sądu wyzszego
prawa ziemieckiego na kamku
krakowskim.

Na datami lat 1356, 1361, 1368
premaniam jeżere nasze wymownie
za obolicenno, że są to dat watańcie
daty brzech po sobie następujących
wieców podstawowych małopol,
słuch, na których wytycie sprawa
organizacji oraz reorganizacji sądu
wyzszego prawa ziemieckiego na
kamku krakowskim rozbięta,
uchwalana być musiała.

[przywilej]

Widzimy więc, że autentyczność
tekstu przywileja sądu wyzszego prawa
ziemieckiego na kamku krakowskim,
jaki nam przechowała kopia z końca
XIV wieku, da się obronić bez potrzeby
by jakichkolwiek korektur lat bądź
co do słów, bądź co do osób w
przywileju powołanych, najmniej że
wykazujące się sprzeczności między
datą przywileju a świadkami da-
wa się wyjaśnić bez wielkich trudno-
ści i wysiłku. Jedną tylko poprawką
jest konieczna, to jest, że przy świadku
Andreeju niekoniecznie sądzi krakowskim
kręba albo wyraz index zamienić
na subindex, albo po wyrazie index
dodać wyraz ciur, gdyż Andreej
Wawerowski nie był nigdy sądką ziem-
skim krakowskim, lecz przez dłuż-
szy czas podległym ziemskiemu kra-
kowskim a obok tego także sądką
niedzielnym.

Zastanowienia godnym jest fakt,

[był zachowywany,]

[tutaj]

27
7
dla czego z innych trzech oryginalnych przywilejów króla Kazimierza Wielkiego z lat 1356, 1361 i 1368, ani jeden z nich w oryginale do dni naszych nie docho-
wał, a przede wszystkim, dla czego najwcześniejszy przywilej z r. 1356, który jak się widać w obu przez sąd wyzyczny prawa niemieckiego na kamień sta-
nowionym w skryni kamiennej, prze-
znaczony na przechowanie księgi są-
dowych, już w r. 1422 a zatem całkiem
w składzie lat po jego wydaniu już
nie istniał.

Niewielka ta tłumaczy się w następują-
cy sposób. Tak było wydany rozkaz
przywilej z r. 1361, którego treść była nie-
co odmieniona od treści przywilej z r.
1356, mianowicie rozkaz skazany czyli
zniesiony przywilej z r. 1356 aby z powo-
dów wymienionej treści ~~nie~~ mógł być
zwrócony a raczej nadzwyczajnie lub dać powód
do batamichwa. Również gdy rozkaz
wydany przywilej z r. 1368 musiał z
tych samych powodów być skazany
przywilej z r. 1361. Tyłko więc przywilej
z r. 1368 mógł się być dochować w ory-
ginalie, gdyby go był król Władysław
Łagielło w r. 1422 dosłownie był po-
święcił. Tymczasem król Władysław
Łagielło nie poświęcił żadnego przywi-
leju z r. 1368 w dosłownym brzmieniu
ale dopuścił się interpolacji, wstawiając
do tekstu tego jeden artykuł, którego
tam nie było, mianowicie artykuł
o obowiązku ławników sądu wyzycznego
do służby wojennej, od której ich
przywilej króla Kazimierza Wielkiego
wyrabnie zwolnił. Wobec tego trzeba
było oryginalny przywilej z r. 1368 po-
mimo zatwierdzenia węgri skazać,
aby ławnicy sądu wyzycznego nie mogli

go sobie bracie w obronę przeciw naborom,
nim na nich nieprawie obowiązowi
służby wojennej.

W ten sposób tłumaczy się, dlaczego
przywilej oryginalny z r. 1356, pierwotnie
dla sądu wyższego przez króla Władysława
Iwona, króla Kazimierza Wielkiego
wydany, za czasów króla Władysława
II Jagiełły już nie istniał.

§ 2. Zakres działania sądu wyż-
szego prawa niemieckiego na kam-
ku krakowskim.

Problemy autentyczności i daty
przywileju pierwotnego w przedmiocie
zakreślenia sądu wyższego prawa nie-
mieckiego na kamku krakowskim,
narzuca się jako najważniejsza do roz-
strzygnięcia kwestja kompletności
tego sądu, a to w dwóch kierunkach,
mianowicie w kierunku rozciągłości
granicy terytorjalnych, oraz co do
sposobu, jaki zachodził pomiędzy
sądem wyższym prawa niemieckiego
na kamku krakowskim a innymi
sądami wyściami tego prawa, ~~które~~
mianowicie ~~królewskiemu~~ sądomi partykular-
nemu lub królewskiemu jako też
klasztornemu i kościelnemu.

a) W przedmiocie granicy teryto-
ryalnych sądu wyższego prawa nie-
mieckiego na kamku krakowskim
wzrostę przedstawia następująco:

Tuż z kedyś przywilej w przedmi-
ocie zakreślenia sądu wyższego prawa
niemieckiego przez króla Kazimie-
rza Wielkiego w r. 1356 wydany,
dotyczy się przede wszystkim wątpliwość,
że sąd ten miał być sądem powo-
nym, to jest, że miał się rozciągać
na wszystkie dziedziny ówczesnego
królestwa polskiego, bez względu

Karimira Wielkiego podległe. Wry-
 wane w łebcie całego przywileju
 wyrzary in regno nostro, ultra fi-
nes regni nostri, regni nostri, extra
regnum nostrum i l.p. uchyłając wszel-
 ką wątpliwość, że sąd wyzicy prawa
 niemieckiego na kamku drakow,
 sliw miał być takim powszechnym,
 na całym ówczesnym obszar państwa
 Karimira Wielkiego. Na tem przy-
 pisaniem formawia i fakt, że
 sroł na całowanie tego sądu karz,
 gat zerwolenia tak od arcybiskupa
 gnieźnieńskiego, jakoteż, od biskupów
 kujawońskiego, pomarańskiego, pto-
 ckiego i lubuskiego opość drakow,
 skiego, co co byłoby zupełnie sztye.
 cncem i nierozumieniem, gdyby
 sąd wyzicy prawa niemieckiego
 na kamku drakowskim miał być
 tylko sądem dzielnicym małopolskiej,
 jądlin był rzeczywiste, jak wykaz-
 my niżej, w ciągu wieków średnich.
 Symetatem fakt, że na przywileju
 całowania tego sądu figurują wył-
 ornie tylko sami dostojnicy mało-
 polscy, między którymi nie ma ani
 jednego z Wielkopolski, Kujaw lub
 barowra, i że służył tam sąd tego
 stanowia wojłowie i soltysi również
 tylko małopolscy bez żadnego współ-
 uestnictwa, choćby drobnego, woj-
 ków i soltyków z innych dzielnic.
 adawałby się wskazywać, że w re-
 cypistotą kamieronem było nara,
 nie tylko uroczekanie sądu wyzicego
 prawa niemieckiego dla samej
 dzielnicz małopolskiej.

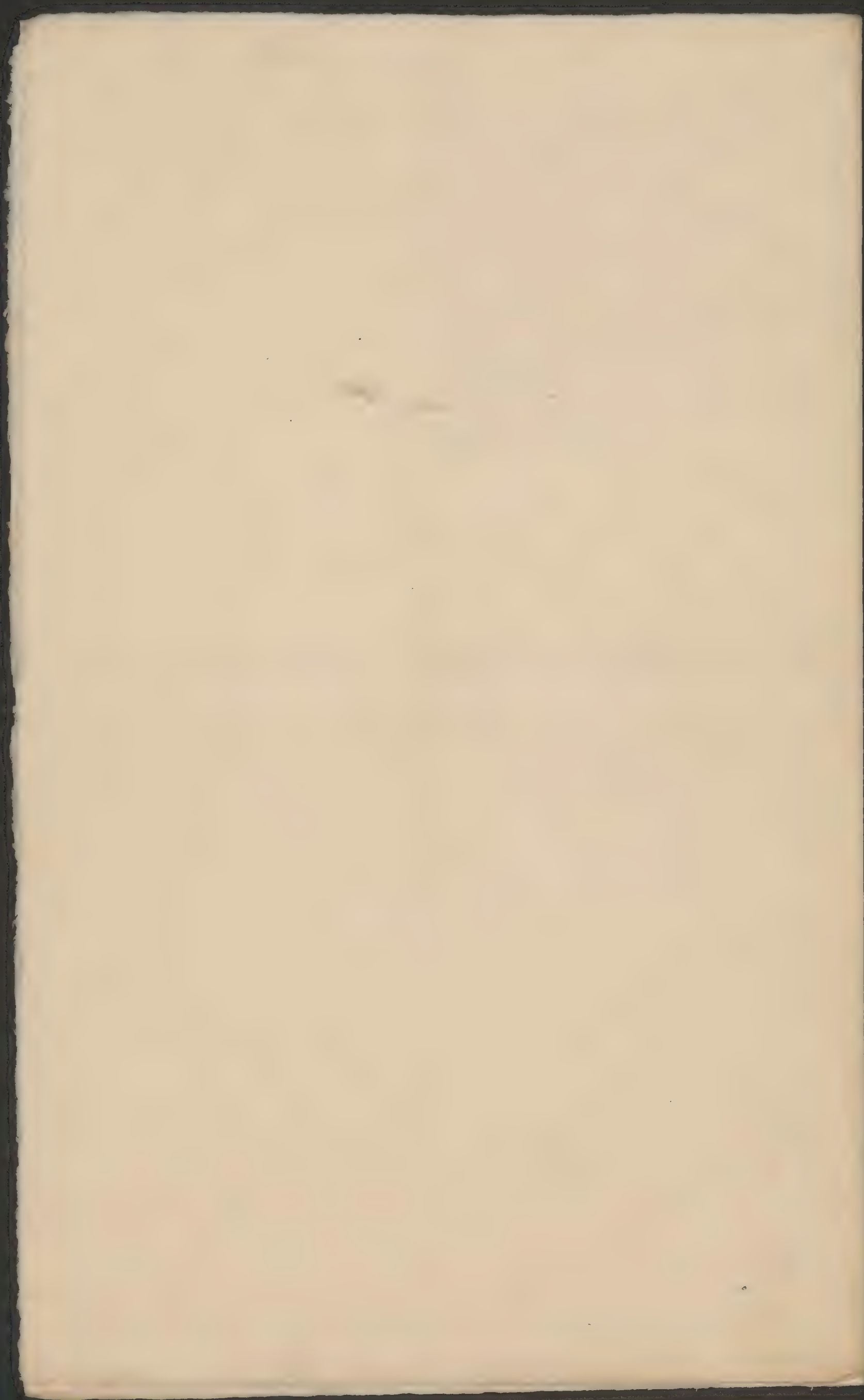
Mając pod ręką ścięgi wyroków
 i innych aktów wydawanych
 przez siebie sąd już od r. 1392 przez

całe wieki przednie, muszą się roz-
patrywać, a jeżeli skiełnić polski Pa-
kinnorowski Państwa miejscowe karę
gaty wyroków lub wyjątków w sądzie
wyższym prawa niemieckiego na sam-
m strasownym i jeżeli miejsce
wóci wóciowie i sółtyi karnawali
akta dobrej woli przed tym sądem
lub przeprowadzali sprawy?

Szczególne badania przedsięwzię-
te w tym kierunku wydały nastę-
pujące rezultaty:

or,
Pala,
g'
re
cam,
co,
ali'
ue

reg.
g'
g'

§ 3. Charaktery do dziejów sądów wy-
szych prawa niemieckiego w Polsce wie-
ków średnich.

A. Charaktery do dziejów sądów wy-
szego prawa niemieckiego na zamku
Krakowskim.

Tenst przywilej fundacyjnego króla
Kazimierza Wielkiego z r. 1356 był wie-
lodoś nie tak przez sławniejszych pisarzy,
mianowicie Huguera, jako i przez now-
szych, autorska Brandtkego, Klebla i Bo-
brzyńskiego ugotowany. Gdy jednak si ost-
ni pisarze nie ugraniczyli się do pierw-
ego przedruchu tekstu, jako nam się najda-
wniejszy przechował, ale każdy z nich po-
prawiał tekst wedle własnego uznania, i
gdy natto w tekście ugotowanym przez
Bobrzyńskiego zawarty jest tekst, które-
go ani tekst Brandtkego ani Klebla nie
posiada, a co do którego, zatem zachodzi
wątpliwość, czy on do tekstu przywileju
króla Kazimierza Wielkiego rzeczywiście
należy, lub też jest późniejszym wstępnem,
gdy natto dla cytelników mniejszej roz-
prawy porządany jest rzecz, by omawia-
ny tekst mieć już w mniejszej rozprawie
pod ręką, i nie potrzebowali za nim po-
innych szukać źródeł, przeto postan-
owiliśmy przedruchować w tej rozprawie
najbardziej tekst przywileju fundacyjnego
króla Kazimierza Wielkiego z r. 1356,
w dostowności jego brzmienia, jak nam
przechowany został, bez żadnych zgoda
poprawek.

Skąd jednak wziąć ten tekst, zachodzi
wątpliwość nie mała. Oryginalny przywilej
króla Kazimierza Wielkiego, jak wie-
my, nie istnieje. Zginął on prawdziwo-
dobnie jeszcze w schyłku XIV wieku

Fas' dla badań byłych dot-
mnie brzmienie przechowanego tekstu
(bez żadnych choćby najtrafniejszych
poprawek) jest koniecznem,

F jeszcze nat-jeden

lub na forcastru XV, w starożytnym sariu
nie istniał już w r. 1421, kiedy król
Władysław Jagiełło wydawał potwier-
dzenie onego i o przywileju swego nie
mógł już wnieść żadnego z oryginału,
lecz musiał się contentować prawą
kopią onego.

Zaginięcie oryginalnego przywileju
bądź powzięte wątpliwości. Gdyby
przywilej ten był zaginął dopiero po r.
1421 to jest po kalwiodzieniu Jagiełły,
wtedy, może skutaby się łatwo wyjaśnić,
czy w ten sposób, że gdy Władysław
Jagiełło nie ograniczył się na prostem
kalwiodzieniu przywileju króla Kazimierza
Wielkiego, lecz podsunął mu jeszcze
jeden następ, którego w przywileju Kazimierza
Wielkiego nie było, wtedy więc już
nie byłby Kazimierzowego przywileju
lecz tylko Jagiełłowego kalwiodzienia,
od którego różny miał obowiązywać,
preto oryginalny przywilej Kazimierza
Wielkiego musiał być zniszczony czyli
skasowany, aby w przyszłości rozpo-
ścić błąd i wątpliwość, przez którą jego
stracił już moc obowiązującą. Ale,
jak wspomnieliśmy, oryginał przywi-
leju Kazimierzowego zginął jeszcze
przed kalwiodzieniem Jagiełłowym i
to bądź najwyżej podejrzenie. Ory-
ginał bowiem przywileju Kazimierza
Wielkiego był niewątpliwie wraz z kodeksem
prawa niemieckiego, przez króla Ka-
zimierza W. dla większego sadu wyższego
prawa niemieckiego na zamku kró-
lewskim w Krakowie i tamże byłowi-
skazany, w skarbcu królewskim
na zamku królewskim (in thesauro
nostro castri Cracoviensis) przechowany

a gdy ten sąd wyrok nigdy gdzie
 drzej już tylko na państwa królów,
 swoim sądom swoim nie odbywał, przeto
 nie istniała nigdy potrzeba niszczania i
 przenoszenia tego oryginalu na inne miej-
 sce, przyczemby razubie ilekć mogły;
 gdy zaś przywilej ten był pilnie strzeżo-
 ny, przeto nie istniała wcale żadna
 możność zagubienia owego przypadku,
 czego i można się raczej przypuszczać,
 nie, że królów i innych królestwymi
 został. Oczyszczenie to przeniesienie przywi-
 leju nie mogło inaczej nastąpić, jak
 tylko koniecznie za wiedzą i współ-
 działaniem ówczesnego wojsła prowincjonalnego
 a prawdopodobnie i całej
 Tawy. Być może, że tekst oryginalne-
 go przywileju króla Racimira wiel-
 kiego króla jużli iść niewygodny
 dla wojsła i Tawy sądu wyższego, którego
 iśćli chiano się forbyć koniecznie i
 dlatego postanowiono niszczyc oryg.
 ten przywilej, zastawiając z niego
 tylko kopię oczyszczenie już ze kłopotliwych
 stylizacy, wiedząc napewno, że król
 dla salwowania powagi swego sądu
 wyda mu niewątpliwie potwierdzenie,
 choćby już oryginalnego przywileju
 nie stało.

10 r. 1356

Takto mógł być ów eliminowany i
 stęp, nie możemy sobie dla braku cū-
 pełnego jednokrotnego wskazówek pro-
 bie najmniejszego wyobrażenia. Tylko
 fakt, że król Władysław Jagiełło za-
 twierdzając przywilej króla Racimira
 W. r. 1356 nie ograniczył się do dosto-
 wnego powołania tekstu tego przy-
 wileju, lecz podsunął mu nową jęszkę
 iśćli o obowiązkowej służbie wojennej
 wojsła i Tawisków sądu wyższego,

1. Treść, gdyby kancelarya
 królewska miała się zstano-
 wiania tekstu króla przywileju
 króla Kazimierza Wielkiego z r.
 1356 dopisać, byłaby to niecy-
 nita niewątpliwie w sposób
 daleko rzemieślniczy, wypuść-
 cając prościej z tekstu przy-

1. wbrew orędniej treści przy-
 wileju Kazimierzowego

wileju Kazimierzowego iść
 o uwolnienie wójła i sokoła
 od służby wojennej. Właściwie
 nie potrzebowaliby do-
 mniścić już nowego iść,
 już o obowiązku do tej służby
 i poprzestając w ten sposób na-
 czej sprzeczności.

którego nie było w przywileju Kazimierza
 równym nie było wcale, ale który i ow-
 rem postanowieniem wyrażeniem króla
 Kazimierza Wielkiego o uwolnieniu soko-
 łych wójła i Tawników od wszelkiej
 wyprawy wojennej, wyraźnie się sprze-
 ciał. Wynikałoby stąd, że królowi
 tegoż króla każe na tem, aby przy-
 natny przywilej króla Kazimierza Wiel-
 kiego kazać, aby kazać się wszel-
 ki ślad, że ow- iść o przywileju
 służby wojennej wójła i Tawników
 jest wbrew i w przywileju Kazimierza
 równym nie istniejąc wcale.

Ale czy możemy majestat królew-
 ski dobrodusznego króla króla króla
 dyktawa Tagielty o tak niedokładnym
 mitygować? Trzeba więc

Treść więc rzecz kłócić, i gdy w-
 dołnie służba wojenna wójła i
 sokół mógł być powodem kłó-
 paczenia oryginalnego przywileju
 króla Kazimierza Wielkiego z r. 1356,
 i gdy król Władysław Tagielto uwol-
 nienia wójła i Tawników od tej
 służby wojennej nie użycie, tedy
 należy raczej przypisać, że króla
 uwolnienia wójła i Tawników z r.
 myślnego prawa pieniężnego na
 samych królewskich od służby
 wojennej w oryginalnym przywileju
 króla Kazimierza Wielkiego z r. 1356
 nie było wcale, któreby się króla
 sprzeciwiało wyrażeniem postano-
 wienia statutow królewskich o ob-
 wiązku wszystkich rządu wójłów i
 sokół do służby wojennej, i że
 wójł wraz z Tawnikami sądu wy-
 szego sporządzając miły wierz-
 kając kazać mającego przywileju

[tęca]

wsunęli podstępnie do jego tekstu nie-
istniejący w oryginalnym przywileju
leży następ: „expeditionibus ad
quascunque partes per nos et per nos”
prosuccessores fierent”; niemniej, że
król Władysław Jagiełło i jego Rada
wiedząc o tradycji, że takie przywileje
nie miały być nigdy wyłożone,
mimo to było, sparaliżowali ka-
wał chytry kamień wójtów i tawar-
ków sądów wyzkiego podsuwając
w przywileju króla Kazimierza wiel-
kiego następ o obowiązkowej służbie
wojennej wójtów i sołtysów.

Ale teraz pochodzi kwestia „prawdy”, którą
wziąć tekst owego zaginionego przy-
wileju króla Kazimierza wielkiego
z r. 1356. Najstarszy tekst przechowa-
ny jest niewątpliwie w owej paraga-
minowej kopii, wklepionej do sto-
lektu prawa niemieckiego, sprawio-
nego przez króla Kazimierza wiel-
kiego dla trybunałów sądów wyzkiego
prawa niemieckiego na rądku
bractwa. Ale jest to kopia nie-
potwierdzona, braku jej zatem cechy
autentyczności, my zaś, wedle mo-
żności tekst nasz z autentycznych
zobrazowań czerpać musimy.

Najbliższym co do czasu, jest tekst
zawarty w polwiderzeniu króla
Władysława Jagiełły z r. 1421. Ale
oryginał tego przywileju znajduje
się w stanie tak podesłanym, iż
o wydobyć z niego kompletnego
tekstu ~~tego~~ przywileju króla Ka-
zimierza wielkiego z r. 1356 nie
możemy być pewni. Z dawniejszych
tekstów porostaje nam już zatem
tylko tekst prawa zawarty w po-

2
Świerżeniu Króla Władysława III r. 1444, którego oryginał acedobnieś no, wnieć, niekregolnie, dochowany, przer, ciec a biedzi, udezytac i' pofiuowac' się da. Ogłazany, więc cały tekst przerw, leju Króla Władysława III r. 1444, w dołownem bremieniu, a tem nadmienieniem, że kamieś, stany, caratem, odmianki, tekstów przywilejów Króla Karimiroza, wielkie, go r. 1356, jakie się, ~~podawca~~ przer porównanie a tekstem, najstarszej kopii, wlepionej w kodeks prawa niemieckiego, oraz dających się, jeś, ce zdecyfrować, następów przywilejów Króla Władysława Jagiełły r. 1421, wykazują.

Kaznacamy tu, że w przywileju Króla Władysława III r. 1444 brak owego następstwa w przywilejowej stwibie wojennej wójła i' tawników, a któ, ry jest w oryginalnym przywileju Króla Władysława Jagiełły r. 1421. Inac' wójłowi i' tawnikom sądu wyzszego prawa niemieckiego na prawdu, strachowstkim, uolato się, owa, podrobioną, starą, kopię przywileju Karimirozowego, przekonać Króla Władysława III, iż, oio do, statek o stwibie wojennej wójła i' soltysa jest, nieustawicznym, pównię, szym, włożtem, nieistniejącym w pierwotnym przywileju Karimi, rowym, w skutek czego, opuśceni, nie tego następstwa, nastąpiło.

1356. 1421. 1444.

propriciis Archa Maximiana Wislicio et predictis catorenis septu
millesimo pro dno nicmichio na kamian Thurnowdim, r. 1356 (§§§), ca.
Archiepiscopus pro Archa Wladyslawa Jagiello, n. 1421 (§§) et pro Archa Wladyslawa
§. In nomine domini amen. Nos Wladislaus dei gratia rex Polonie, Hunga-
rie, Salmarie, Croacie, Rascie, Serbie, necnon terrarum Cracovie, Sandomir-
ie, Syradie, Lancie, Curyanie, Lithuanieque princeps supremus, Po-
meranie Russieque dominus et heres etcetera. Ad perpetuam rei me-
moriam. Significamus tenore presentium, quibus expositis, universis, pre-
sentibus et futuris, presentium noticiam habituris, quomodo pro parte
famosorum advocati et iuratorum Turis nostri supremi Teutunici Mayd-
burgensis provincialis castri Cracoviensis, oblata peticio continebat in
effectum, quatenus ex innata nostre benignitatis clemencia diu memorie
serenissimi principis, domini Wladislawi regis Polonie, nostri immediati
predecessoris et genitoris carissimi literam pergameneam ratificationis
privilegij illustri principis domini Maximiani regis Polonie etc. de et su-
per institutione Turis supremi Teutunicalis provincialis in castro nostro
Cracoviensi vice et loco Turis Maydurgensis editi et concessi, factam et
donatam, sigillo dicti genitoris nostri mediocri in cordula sericea
impendenti sigillatam, sanam, saluam et integram, non viciatam,
non cancellatam, nec in aliqua sui parte suspectam, sed omni p. or-
t. sui vicio et suspitione carentem, et pro parte eorundem advocati et iu-
ratorum coram nobis presentatam, confirmare, approbare, ratifica-
re et innovare dignaremur. Cuiusquidem littere una cum contentis
in eadem tenor de verbo ad verbum sequitur et est talis:

§§. In nomine domini amen. Ad perpetuam rei memoriam. Non
convenit in speratis sortis casibus profectus rerum subicere et sua vola-
cum cadente fortuna defuturum, quorum vitia esse debet, assertio et con-
stitutio perpetuo subsistere robore firmitatis. Proinde nos Wladislaus dei
gratia rex Polonie necnon terrarum Cracovie, Sandomirie, Syradie, Cu-
yanie, Lancie, Lithuanieque princeps supremus, Pomeranie, Russieque
dominus et heres, et cetera. Significamus tenore presentium, quibus ex-
positis, universis, presentibus et futuris, presentium noticiam habituris,
quomodo licet dudum diu memorie dominus Maximianus, rex Polo-
nie, predecessor noster, legali provisione et communi utilitate suadente,
in regno Polonie Turis Teutunicum supremum instituit et ordi-
navit, ut omnibus oppressis et gravamen coram iudicibus seculari-
bus iudicij eiusdem Teutunicalis patientibus, tutum ad illud appel-
landi et evocandi potuisset refugium, ne subditi regni nostri ob de-
fectum prefati Turis supremi ad terras alienas per loca incognita non
sine gravibus periculis, dampnis et expensis pro iusticia recurrere

Instrumentum

arcerentur, quemadmodum ante huiusmodi constitutionis decretum et
hec talismodi constitutio tempore ³²⁾ nostri regiminis sub ratihabitione no-
stra et hactenus tenta fuisset, custodita et servata in et sub forma per
certa capitula tradita et litteris autentici subappendentibus sigillis
maiestatis eiusdem regis Kazimiri confirmata. Tandem ³³⁾ huiusmodi lit-
tere apud iudices et conservatores prefati iuris, nescitis quia sorte et
ulique infanta perierunt. Signum itaque ordinantes, hanc concessio-
nem et constitutionem ex toto, ut antea, viribus debere subsistere, pre-
fatas litteras et privilegia, quarum tenor ex copiis sumptis ex originali-
bus, in certis codicibus dictorum iudicum remansit, integer conser-
vatus, renovamus, innovamus et vobis ipsis cum vigore perpetuo ad-
icimus, volentes, ut in omnibus ipsius capitulis ^{sententia} ³⁴⁾ punctis,
conditionibus et articulis iugem semper et irrefragabilem oblineant fir-
mitatem: providentes specialiter, ut quociencunque (1) civitates in hac
privilegij copia descripte et contente vel eorum aliquae in huiusmodi
supremi iuris iudicio causam vel causas proprias vel suorum incolarum
et concivium coram iudicio ³⁵⁾ prefati per appellationem [iudicare]
habuerint, illis annotis et exclusis alie civitates pro eis ad iudicium
cum alijs remanentibus surrogentur. Tenor autem dictarum litterarum
et forma sine copia sumpta ex originali, ut prefertur, sequitur et est
talis:

§§§. In nomine domini amen. Quia humana condicio dominan-
tis sibi iugo libenter caruisset et homines libertatem minime aboli-
cassent, si non infinita vicia gravi perniciem scelerum redundassent,
ideo divina sententia dati sunt reges populo et domini subiectis, ut
necessario iusticie et iudicio ac imperio regum subessent universi, qui
libet equo libramine statera lance appensa, ipsi reges iusticiam mini-
strent. ³⁶⁾ Et proinde nos Kazimirus dei gracia rex Polonie necnon terra-
rum Cracovie Sandomirie, Syradie, Lancicie, Cuiavie, Pomeranieque
dominus et heres Prussie, ad extollenda ^{orum} iusticie preconiia et transgresso-
rum insolencias reprimendas, animadvertentes nostro regno contra de-
corem et honorem illibata eiusdem regni nostri preter scienciam nostre
regie maiestatis versasse corruptelas, quod cum iudicati, scilicet
scabini, iurati iudiciorum bannitorum iuris Teutunici plant litigan-
tibus in iudicijs eorum bannitis contendentibus, sentencias interlo-
cutorias et diffinitivas in causis quampluribus promulgant, dicti
contendentes ad partes remotas Rynenses Mayoburg civitatem, cui
nullo iure subsumunt, et ultra fines regni nostri appellationes et provo-
cationes interponunt, nostre maiestatis proprio solio et tribunali nec-
non proprijs principis et domini iure et iurisdictione obmissis et con-
temptis et in detrimentum regni nostri, dampnum et regnicolarum

x) ³⁶⁾ ~~et proinde nos~~ Kazimirus dei gracia rex Polonie necnon terra-
rum Cracovie Sandomirie, Syradie, Lancicie, Cuiavie, Pomeranieque
dominus et heres Prussie, ad extollenda iusticie preconiia et transgresso-
rum insolencias reprimendas, animadvertentes nostro regno contra de-
corem et honorem illibata eiusdem regni nostri preter scienciam nostre
regie maiestatis versasse corruptelas, quod cum iudicati, scilicet
scabini, iurati iudiciorum bannitorum iuris Teutunici plant litigan-
tibus in iudicijs eorum bannitis contendentibus, sentencias interlo-
cutorias et diffinitivas in causis quampluribus promulgant, dicti
contendentes ad partes remotas Rynenses Mayoburg civitatem, cui
nullo iure subsumunt, et ultra fines regni nostri appellationes et provo-
cationes interponunt, nostre maiestatis proprio solio et tribunali nec-
non proprijs principis et domini iure et iurisdictione obmissis et con-
temptis et in detrimentum regni nostri, dampnum et regnicolarum

nostrarum gravamen, advocati quoque, scolletii et alij scabini iurati predicti
 nostri regni a contendentibus eisdem pro emendis sentencijs a scolletis in
 Maydburg per novem personas latiorum personarum Pragencium et nonnul-
 las summas pecuniarum pro expensis exigunt⁴ et extra regnum nostrum
 in Maydburg pro predictis sentencijs emendis transmittunt, per que ho-
 nori, decori, iurisdictioni, solio, tribunali illibatis nostris predictis degra-
 vat et respectu reservetur, et quod deterior est, dicti advocati, scol-
 letii, scabini, iurati iurisdictionum Theutonicarum, cum inter litigantes
 iusticie reddere deberent complementum, difficiles se in hoc reddentes, ad
 civitatum nonnullarum dicti nostri regni consules, advocatos, scabinos,
 iuratos, quibus nulla a nobis super hunc supremo et danti sentencijs
 iuris Maydburgensis a nostra maiestate regali nulla⁵ prorsus fuit vel
 est eis specialis ad talia loca ipsorum, extra eorum loca constituta, et
 tra terminos iurisdictionis eorum attributa potestas ad vendendum
 hunc supremum, nostro solio et tribunali de iure dimittat pinnexum et
 sentencias aliquas dandum extra fines eorum iurisdictionis ad alias
 civitates, villas et loca, nulla eis a nostra regia maiestate auctoritas
 est concessa, sed ex quadam temeritate contendentes coram eis in cau-
 sis tam magnis, quam parvis pecunias ponere consueverunt non par-
 cas, pro quibus sentencias a dictis civitatum regni nostri consilibus,
 advocatis, scabinis, iuratis nulla prorsus ad hoc auctoritate fruen-
 tibus, sentencias extraxerunt et ius emerunt, quod vivibus caruit et
 non subsistebat, insontesque contendentes deludebant, sumptibus, la-
 boribus, impensis et expensis fatigando minus iuste, contra que in
 nostro regno clamor ascendit et insinacio manifestavit, quod ma-
 iestas nostra tam deferente et clamore incitante sine periculo
 pertransire et sine scandalo tollerari per nostram serenitatem vult-
 lis⁶ ~~rebus~~ convenientibus pertransire non potuerunt: cum reveren-
 dis in Christo patribus Burcardo archiepiscopo Gnesnensi, Boleslan-
 tho Cracoviensi, Rudolfo Vladislaviensi, Johanne Poznanicensi,
 Nicolao Plocensi, Johanne Lubensi episcopis, necnon abbatibus, prepo-
 sitis, decanis, archidiaconis ceterisque prelatibus et canonicis tam co-
 thedralium quam collegiarum et aliorum ecclesiarum capitulis
 et beneficiatis, tam secularibus, quam regularibus, exemptis et non
 exemptis, necnon magnificis castellanis, palatinis, camerarijs,
 subcamerarijs, iudicibus, subiudicibus, baronibus, militibus et nobi-
 libus, consilibus, advocatis, scabinis, iuratis civitatum, scolletis
 et officialibus villarum et locorum singulorum universis, sinodum,
 conventionem et concilium celebramus, de quorum omnium et sin-
 gulorum consilio appellationes, provocaciones in dictis iudicijs

faciendis et litigantibus predictis pecuniisque predictas emendis, exi-
gentis admitterentium, sententiarumque et iurisdictionum et ad civitatem ali-
quarum dicti nostri regni iudicibus, advocatis, scabinis, iuratis iuris ali-
quod absque nostra speciali auctoritate per quospiam iudices, advocatos,
scabinos, iuratos, litigantes emendum et recipiendum, sententias aut
iuris aliquot et receptis aliquantibus standum aut ea pro iure habendum
sub pena amissionis omnium bonorum ipsorum auctoritate nostra
maiestatis regie inhibemus, volentesque predictis nostris regnicolis
dampna, gravamina, fatigas et sumptus removere, profectum quoque
et utilitatem eis nostroque regni et regie maiestatis honorem et deco-
rem ampliare, libras iuris Maydeburgensis ordinavimus et in the-
sauro nostro castri Cracoviensis deposuimus, in eodemque castro nostro
Cracoviensi constituimus hunc supremum Theudimicalem provinciale
vice et loco iuris Maydeburgensis de libris eisdem promulgari debere
sententias et iura per advocatum nostrum et septem scollos seu
advocatos, et iurati dicti Turis provincialis peritos iuris predicti,
quos nostre maiestatis procurator generalis, qui pro tempore fuerit,
dicti castri et terre nostre Cracoviensium una cum advocato nostro
de locis infrascriptis inter advocatos et scollos seu alios iurisper-
itos ⁴⁰⁾ ⁴¹⁾ ¹²⁾ ⁴²⁾ ¹³⁾ ⁴³⁾ ⁴⁴⁾ ¹⁴⁾ ¹⁵⁾ ¹⁶⁾ ¹⁷⁾ ¹⁸⁾ ¹⁹⁾ ²⁰⁾ ²¹⁾ ²²⁾ ²³⁾ ²⁴⁾ ²⁵⁾ ²⁶⁾ ²⁷⁾ ²⁸⁾ ²⁹⁾ ³⁰⁾ ³¹⁾ ³²⁾ ³³⁾ ³⁴⁾ ³⁵⁾ ³⁶⁾ ³⁷⁾ ³⁸⁾ ³⁹⁾ ⁴⁰⁾ ⁴¹⁾ ⁴²⁾ ⁴³⁾ ⁴⁴⁾ ⁴⁵⁾ ⁴⁶⁾ ⁴⁷⁾ ⁴⁸⁾ ⁴⁹⁾ ⁵⁰⁾ ⁵¹⁾ ⁵²⁾ ⁵³⁾ ⁵⁴⁾ ⁵⁵⁾ ⁵⁶⁾ ⁵⁷⁾ ⁵⁸⁾ ⁵⁹⁾ ⁶⁰⁾ ⁶¹⁾ ⁶²⁾ ⁶³⁾ ⁶⁴⁾ ⁶⁵⁾ ⁶⁶⁾ ⁶⁷⁾ ⁶⁸⁾ ⁶⁹⁾ ⁷⁰⁾ ⁷¹⁾ ⁷²⁾ ⁷³⁾ ⁷⁴⁾ ⁷⁵⁾ ⁷⁶⁾ ⁷⁷⁾ ⁷⁸⁾ ⁷⁹⁾ ⁸⁰⁾ ⁸¹⁾ ⁸²⁾ ⁸³⁾ ⁸⁴⁾ ⁸⁵⁾ ⁸⁶⁾ ⁸⁷⁾ ⁸⁸⁾ ⁸⁹⁾ ⁹⁰⁾ ⁹¹⁾ ⁹²⁾ ⁹³⁾ ⁹⁴⁾ ⁹⁵⁾ ⁹⁶⁾ ⁹⁷⁾ ⁹⁸⁾ ⁹⁹⁾ ¹⁰⁰⁾ ¹⁰¹⁾ ¹⁰²⁾ ¹⁰³⁾ ¹⁰⁴⁾ ¹⁰⁵⁾ ¹⁰⁶⁾ ¹⁰⁷⁾ ¹⁰⁸⁾ ¹⁰⁹⁾ ¹¹⁰⁾ ¹¹¹⁾ ¹¹²⁾ ¹¹³⁾ ¹¹⁴⁾ ¹¹⁵⁾ ¹¹⁶⁾ ¹¹⁷⁾ ¹¹⁸⁾ ¹¹⁹⁾ ¹²⁰⁾ ¹²¹⁾ ¹²²⁾ ¹²³⁾ ¹²⁴⁾ ¹²⁵⁾ ¹²⁶⁾ ¹²⁷⁾ ¹²⁸⁾ ¹²⁹⁾ ¹³⁰⁾ ¹³¹⁾ ¹³²⁾ ¹³³⁾ ¹³⁴⁾ ¹³⁵⁾ ¹³⁶⁾ ¹³⁷⁾ ¹³⁸⁾ ¹³⁹⁾ ¹⁴⁰⁾ ¹⁴¹⁾ ¹⁴²⁾ ¹⁴³⁾ ¹⁴⁴⁾ ¹⁴⁵⁾ ¹⁴⁶⁾ ¹⁴⁷⁾ ¹⁴⁸⁾ ¹⁴⁹⁾ ¹⁵⁰⁾ ¹⁵¹⁾ ¹⁵²⁾ ¹⁵³⁾ ¹⁵⁴⁾ ¹⁵⁵⁾ ¹⁵⁶⁾ ¹⁵⁷⁾ ¹⁵⁸⁾ ¹⁵⁹⁾ ¹⁶⁰⁾ ¹⁶¹⁾ ¹⁶²⁾ ¹⁶³⁾ ¹⁶⁴⁾ ¹⁶⁵⁾ ¹⁶⁶⁾ ¹⁶⁷⁾ ¹⁶⁸⁾ ¹⁶⁹⁾ ¹⁷⁰⁾ ¹⁷¹⁾ ¹⁷²⁾ ¹⁷³⁾ ¹⁷⁴⁾ ¹⁷⁵⁾ ¹⁷⁶⁾ ¹⁷⁷⁾ ¹⁷⁸⁾ ¹⁷⁹⁾ ¹⁸⁰⁾ ¹⁸¹⁾ ¹⁸²⁾ ¹⁸³⁾ ¹⁸⁴⁾ ¹⁸⁵⁾ ¹⁸⁶⁾ ¹⁸⁷⁾ ¹⁸⁸⁾ ¹⁸⁹⁾ ¹⁹⁰⁾ ¹⁹¹⁾ ¹⁹²⁾ ¹⁹³⁾ ¹⁹⁴⁾ ¹⁹⁵⁾ ¹⁹⁶⁾ ¹⁹⁷⁾ ¹⁹⁸⁾ ¹⁹⁹⁾ ²⁰⁰⁾ ²⁰¹⁾ ²⁰²⁾ ²⁰³⁾ ²⁰⁴⁾ ²⁰⁵⁾ ²⁰⁶⁾ ²⁰⁷⁾ ²⁰⁸⁾ ²⁰⁹⁾ ²¹⁰⁾ ²¹¹⁾ ²¹²⁾ ²¹³⁾ ²¹⁴⁾ ²¹⁵⁾ ²¹⁶⁾ ²¹⁷⁾ ²¹⁸⁾ ²¹⁹⁾ ²²⁰⁾ ²²¹⁾ ²²²⁾ ²²³⁾ ²²⁴⁾ ²²⁵⁾ ²²⁶⁾ ²²⁷⁾ ²²⁸⁾ ²²⁹⁾ ²³⁰⁾ ²³¹⁾ ²³²⁾ ²³³⁾ ²³⁴⁾ ²³⁵⁾ ²³⁶⁾ ²³⁷⁾ ²³⁸⁾ ²³⁹⁾ ²⁴⁰⁾ ²⁴¹⁾ ²⁴²⁾ ²⁴³⁾ ²⁴⁴⁾ ²⁴⁵⁾ ²⁴⁶⁾ ²⁴⁷⁾ ²⁴⁸⁾ ²⁴⁹⁾ ²⁵⁰⁾ ²⁵¹⁾ ²⁵²⁾ ²⁵³⁾ ²⁵⁴⁾ ²⁵⁵⁾ ²⁵⁶⁾ ²⁵⁷⁾ ²⁵⁸⁾ ²⁵⁹⁾ ²⁶⁰⁾ ²⁶¹⁾ ²⁶²⁾ ²⁶³⁾ ²⁶⁴⁾ ²⁶⁵⁾ ²⁶⁶⁾ ²⁶⁷⁾ ²⁶⁸⁾ ²⁶⁹⁾ ²⁷⁰⁾ ²⁷¹⁾ ²⁷²⁾ ²⁷³⁾ ²⁷⁴⁾ ²⁷⁵⁾ ²⁷⁶⁾ ²⁷⁷⁾ ²⁷⁸⁾ ²⁷⁹⁾ ²⁸⁰⁾ ²⁸¹⁾ ²⁸²⁾ ²⁸³⁾ ²⁸⁴⁾ ²⁸⁵⁾ ²⁸⁶⁾ ²⁸⁷⁾ ²⁸⁸⁾ ²⁸⁹⁾ ²⁹⁰⁾ ²⁹¹⁾ ²⁹²⁾ ²⁹³⁾ ²⁹⁴⁾ ²⁹⁵⁾ ²⁹⁶⁾ ²⁹⁷⁾ ²⁹⁸⁾ ²⁹⁹⁾ ³⁰⁰⁾ ³⁰¹⁾ ³⁰²⁾ ³⁰³⁾ ³⁰⁴⁾ ³⁰⁵⁾ ³⁰⁶⁾ ³⁰⁷⁾ ³⁰⁸⁾ ³⁰⁹⁾ ³¹⁰⁾ ³¹¹⁾ ³¹²⁾ ³¹³⁾ ³¹⁴⁾ ³¹⁵⁾ ³¹⁶⁾ ³¹⁷⁾ ³¹⁸⁾ ³¹⁹⁾ ³²⁰⁾ ³²¹⁾ ³²²⁾ ³²³⁾ ³²⁴⁾ ³²⁵⁾ ³²⁶⁾ ³²⁷⁾ ³²⁸⁾ ³²⁹⁾ ³³⁰⁾ ³³¹⁾ ³³²⁾ ³³³⁾ ³³⁴⁾ ³³⁵⁾ ³³⁶⁾ ³³⁷⁾ ³³⁸⁾ ³³⁹⁾ ³⁴⁰⁾ ³⁴¹⁾ ³⁴²⁾ ³⁴³⁾ ³⁴⁴⁾ ³⁴⁵⁾ ³⁴⁶⁾ ³⁴⁷⁾ ³⁴⁸⁾ ³⁴⁹⁾ ³⁵⁰⁾ ³⁵¹⁾ ³⁵²⁾ ³⁵³⁾ ³⁵⁴⁾ ³⁵⁵⁾ ³⁵⁶⁾ ³⁵⁷⁾ ³⁵⁸⁾ ³⁵⁹⁾ ³⁶⁰⁾ ³⁶¹⁾ ³⁶²⁾ ³⁶³⁾ ³⁶⁴⁾ ³⁶⁵⁾ ³⁶⁶⁾ ³⁶⁷⁾ ³⁶⁸⁾ ³⁶⁹⁾ ³⁷⁰⁾ ³⁷¹⁾ ³⁷²⁾ ³⁷³⁾ ³⁷⁴⁾ ³⁷⁵⁾ ³⁷⁶⁾ ³⁷⁷⁾ ³⁷⁸⁾ ³⁷⁹⁾ ³⁸⁰⁾ ³⁸¹⁾ ³⁸²⁾ ³⁸³⁾ ³⁸⁴⁾ ³⁸⁵⁾ ³⁸⁶⁾ ³⁸⁷⁾ ³⁸⁸⁾ ³⁸⁹⁾ ³⁹⁰⁾ ³⁹¹⁾ ³⁹²⁾ ³⁹³⁾ ³⁹⁴⁾ ³⁹⁵⁾ ³⁹⁶⁾ ³⁹⁷⁾ ³⁹⁸⁾ ³⁹⁹⁾ ⁴⁰⁰⁾ ⁴⁰¹⁾ ⁴⁰²⁾ ⁴⁰³⁾ ⁴⁰⁴⁾ ⁴⁰⁵⁾ ⁴⁰⁶⁾ ⁴⁰⁷⁾ ⁴⁰⁸⁾ ⁴⁰⁹⁾ ⁴¹⁰⁾ ⁴¹¹⁾ ⁴¹²⁾ ⁴¹³⁾ ⁴¹⁴⁾ ⁴¹⁵⁾ ⁴¹⁶⁾ ⁴¹⁷⁾ ⁴¹⁸⁾ ⁴¹⁹⁾ ⁴²⁰⁾ ⁴²¹⁾ ⁴²²⁾ ⁴²³⁾ ⁴²⁴⁾ ⁴²⁵⁾ ⁴²⁶⁾ ⁴²⁷⁾ ⁴²⁸⁾ ⁴²⁹⁾ ⁴³⁰⁾ ⁴³¹⁾ ⁴³²⁾ ⁴³³⁾ ⁴³⁴⁾ ⁴³⁵⁾ ⁴³⁶⁾ ⁴³⁷⁾ ⁴³⁸⁾ ⁴³⁹⁾ ⁴⁴⁰⁾ ⁴⁴¹⁾ ⁴⁴²⁾ ⁴⁴³⁾ ⁴⁴⁴⁾ ⁴⁴⁵⁾ ⁴⁴⁶⁾ ⁴⁴⁷⁾ ⁴⁴⁸⁾ ⁴⁴⁹⁾ ⁴⁵⁰⁾ ⁴⁵¹⁾ ⁴⁵²⁾ ⁴⁵³⁾ ⁴⁵⁴⁾ ⁴⁵⁵⁾ ⁴⁵⁶⁾ ⁴⁵⁷⁾ ⁴⁵⁸⁾ ⁴⁵⁹⁾ ⁴⁶⁰⁾ ⁴⁶¹⁾ ⁴⁶²⁾ ⁴⁶³⁾ ⁴⁶⁴⁾ ⁴⁶⁵⁾ ⁴⁶⁶⁾ ⁴⁶⁷⁾ ⁴⁶⁸⁾ ⁴⁶⁹⁾ ⁴⁷⁰⁾ ⁴⁷¹⁾ ⁴⁷²⁾ ⁴⁷³⁾ ⁴⁷⁴⁾ ⁴⁷⁵⁾ ⁴⁷⁶⁾ ⁴⁷⁷⁾ ⁴⁷⁸⁾ ⁴⁷⁹⁾ ⁴⁸⁰⁾ ⁴⁸¹⁾ ⁴⁸²⁾ ⁴⁸³⁾ ⁴⁸⁴⁾ ⁴⁸⁵⁾ ⁴⁸⁶⁾ ⁴⁸⁷⁾ ⁴⁸⁸⁾ ⁴⁸⁹⁾ ⁴⁹⁰⁾ ⁴⁹¹⁾ ⁴⁹²⁾ ⁴⁹³⁾ ⁴⁹⁴⁾ ⁴⁹⁵⁾ ⁴⁹⁶⁾ ⁴⁹⁷⁾ ⁴⁹⁸⁾ ⁴⁹⁹⁾ ⁵⁰⁰⁾ ⁵⁰¹⁾ ⁵⁰²⁾ ⁵⁰³⁾ ⁵⁰⁴⁾ ⁵⁰⁵⁾ ⁵⁰⁶⁾ ⁵⁰⁷⁾ ⁵⁰⁸⁾ ⁵⁰⁹⁾ ⁵¹⁰⁾ ⁵¹¹⁾ ⁵¹²⁾ ⁵¹³⁾ ⁵¹⁴⁾ ⁵¹⁵⁾ ⁵¹⁶⁾ ⁵¹⁷⁾ ⁵¹⁸⁾ ⁵¹⁹⁾ ⁵²⁰⁾ ⁵²¹⁾ ⁵²²⁾ ⁵²³⁾ ⁵²⁴⁾ ⁵²⁵⁾ ⁵²⁶⁾ ⁵²⁷⁾ ⁵²⁸⁾ ⁵²⁹⁾ ⁵³⁰⁾ ⁵³¹⁾ ⁵³²⁾ ⁵³³⁾ ⁵³⁴⁾ ⁵³⁵⁾ ⁵³⁶⁾ ⁵³⁷⁾ ⁵³⁸⁾ ⁵³⁹⁾ ⁵⁴⁰⁾ ⁵⁴¹⁾ ⁵⁴²⁾ ⁵⁴³⁾ ⁵⁴⁴⁾ ⁵⁴⁵⁾ ⁵⁴⁶⁾ ⁵⁴⁷⁾ ⁵⁴⁸⁾ ⁵⁴⁹⁾ ⁵⁵⁰⁾ ⁵⁵¹⁾ ⁵⁵²⁾ ⁵⁵³⁾ ⁵⁵⁴⁾ ⁵⁵⁵⁾ ⁵⁵⁶⁾ ⁵⁵⁷⁾ ⁵⁵⁸⁾ ⁵⁵⁹⁾ ⁵⁶⁰⁾ ⁵⁶¹⁾ ⁵⁶²⁾ ⁵⁶³⁾ ⁵⁶⁴⁾ ⁵⁶⁵⁾ ⁵⁶⁶⁾ ⁵⁶⁷⁾ ⁵⁶⁸⁾ ⁵⁶⁹⁾ ⁵⁷⁰⁾ ⁵⁷¹⁾ ⁵⁷²⁾ ⁵⁷³⁾ ⁵⁷⁴⁾ ⁵⁷⁵⁾ ⁵⁷⁶⁾ ⁵⁷⁷⁾ ⁵⁷⁸⁾ ⁵⁷⁹⁾ ⁵⁸⁰⁾ ⁵⁸¹⁾ ⁵⁸²⁾ ⁵⁸³⁾ ⁵⁸⁴⁾ ⁵⁸⁵⁾ ⁵⁸⁶⁾ ⁵⁸⁷⁾ ⁵⁸⁸⁾ ⁵⁸⁹⁾ ⁵⁹⁰⁾ ⁵⁹¹⁾ ⁵⁹²⁾ ⁵⁹³⁾ ⁵⁹⁴⁾ ⁵⁹⁵⁾ ⁵⁹⁶⁾ ⁵⁹⁷⁾ ⁵⁹⁸⁾ ⁵⁹⁹⁾ ⁶⁰⁰⁾ ⁶⁰¹⁾ ⁶⁰²⁾ ⁶⁰³⁾ ⁶⁰⁴⁾ ⁶⁰⁵⁾ ⁶⁰⁶⁾ ⁶⁰⁷⁾ ⁶⁰⁸⁾ ⁶⁰⁹⁾ ⁶¹⁰⁾ ⁶¹¹⁾ ⁶¹²⁾ ⁶¹³⁾ ⁶¹⁴⁾ ⁶¹⁵⁾ ⁶¹⁶⁾ ⁶¹⁷⁾ ⁶¹⁸⁾ ⁶¹⁹⁾ ⁶²⁰⁾ ⁶²¹⁾ ⁶²²⁾ ⁶²³⁾ ⁶²⁴⁾ ⁶²⁵⁾ ⁶²⁶⁾ ⁶²⁷⁾ ⁶²⁸⁾ ⁶²⁹⁾ ⁶³⁰⁾ ⁶³¹⁾ ⁶³²⁾ ⁶³³⁾ ⁶³⁴⁾ ⁶³⁵⁾ ⁶³⁶⁾ ⁶³⁷⁾ ⁶³⁸⁾ ⁶³⁹⁾ ⁶⁴⁰⁾ ⁶⁴¹⁾ ⁶⁴²⁾ ⁶⁴³⁾ ⁶⁴⁴⁾ ⁶⁴⁵⁾ ⁶⁴⁶⁾ ⁶⁴⁷⁾ ⁶⁴⁸⁾ ⁶⁴⁹⁾ ⁶⁵⁰⁾ ⁶⁵¹⁾ ⁶⁵²⁾ ⁶⁵³⁾ ⁶⁵⁴⁾ ⁶⁵⁵⁾ ⁶⁵⁶⁾ ⁶⁵⁷⁾ ⁶⁵⁸⁾ ⁶⁵⁹⁾ ⁶⁶⁰⁾ ⁶⁶¹⁾ ⁶⁶²⁾ ⁶⁶³⁾ ⁶⁶⁴⁾ ⁶⁶⁵⁾ ⁶⁶⁶⁾ ⁶⁶⁷⁾ ⁶⁶⁸⁾ ⁶⁶⁹⁾ ⁶⁷⁰⁾ ⁶⁷¹⁾ ⁶⁷²⁾ ⁶⁷³⁾ ⁶⁷⁴⁾ ⁶⁷⁵⁾ ⁶⁷⁶⁾ ⁶⁷⁷⁾ ⁶⁷⁸⁾ ⁶⁷⁹⁾ ⁶⁸⁰⁾ ⁶⁸¹⁾ ⁶⁸²⁾ ⁶⁸³⁾ ⁶⁸⁴⁾ ⁶⁸⁵⁾ ⁶⁸⁶⁾ ⁶⁸⁷⁾ ⁶⁸⁸⁾ ⁶⁸⁹⁾ ⁶⁹⁰⁾ ⁶⁹¹⁾ ⁶⁹²⁾ ⁶⁹³⁾ ⁶⁹⁴⁾ ⁶⁹⁵⁾ ⁶⁹⁶⁾ ⁶⁹⁷⁾ ⁶⁹⁸⁾ ⁶⁹⁹⁾ ⁷⁰⁰⁾ ⁷⁰¹⁾ ⁷⁰²⁾ ⁷⁰³⁾ ⁷⁰⁴⁾ ⁷⁰⁵⁾ ⁷⁰⁶⁾ ⁷⁰⁷⁾ ⁷⁰⁸⁾ ⁷⁰⁹⁾ ⁷¹⁰⁾ ⁷¹¹⁾ ⁷¹²⁾ ⁷¹³⁾ ⁷¹⁴⁾ ⁷¹⁵⁾ ⁷¹⁶⁾ ⁷¹⁷⁾ ⁷¹⁸⁾ ⁷¹⁹⁾ ⁷²⁰⁾ ⁷²¹⁾ ⁷²²⁾ ⁷²³⁾ ⁷²⁴⁾ ⁷²⁵⁾ ⁷²⁶⁾ ⁷²⁷⁾ ⁷²⁸⁾ ⁷²⁹⁾ ⁷³⁰⁾ ⁷³¹⁾ ⁷³²⁾ ⁷³³⁾ ⁷³⁴⁾ ⁷³⁵⁾ ⁷³⁶⁾ ⁷³⁷⁾ ⁷³⁸⁾ ⁷³⁹⁾ ⁷⁴⁰⁾ ⁷⁴¹⁾ ⁷⁴²⁾ ⁷⁴³⁾ ⁷⁴⁴⁾ ⁷⁴⁵⁾ ⁷⁴⁶⁾ ⁷⁴⁷⁾ ⁷⁴⁸⁾ ⁷⁴⁹⁾ ⁷⁵⁰⁾ ⁷⁵¹⁾ ⁷⁵²⁾ ⁷⁵³⁾ ⁷⁵⁴⁾ ⁷⁵⁵⁾ ⁷⁵⁶⁾ ⁷⁵⁷⁾ ⁷⁵⁸⁾ ⁷⁵⁹⁾ ⁷⁶⁰⁾ ⁷⁶¹⁾ ⁷⁶²⁾ ⁷⁶³⁾ ⁷⁶⁴⁾ ⁷⁶⁵⁾ ⁷⁶⁶⁾ ⁷⁶⁷⁾ ⁷⁶⁸⁾ ⁷⁶⁹⁾ ⁷⁷⁰⁾ ⁷⁷¹⁾ ⁷⁷²⁾ ⁷⁷³⁾ ⁷⁷⁴⁾ ⁷⁷⁵⁾ ⁷⁷⁶⁾ ⁷⁷⁷⁾ ⁷⁷⁸⁾ ⁷⁷⁹⁾ ⁷⁸⁰⁾ ⁷⁸¹⁾ ⁷⁸²⁾ ⁷⁸³⁾ ⁷⁸⁴⁾ ⁷⁸⁵⁾ ⁷⁸⁶⁾ ⁷⁸⁷⁾ ⁷⁸⁸⁾ ⁷⁸⁹⁾ ⁷⁹⁰⁾ ⁷⁹¹⁾ ⁷⁹²⁾ ⁷⁹³⁾ ⁷⁹⁴⁾ ⁷⁹⁵⁾ ⁷⁹⁶⁾ ⁷⁹⁷⁾ ⁷⁹⁸⁾ ⁷⁹⁹⁾ ⁸⁰⁰⁾ ⁸⁰¹⁾ ⁸⁰²⁾ ⁸⁰³⁾ ⁸⁰⁴⁾ ⁸⁰⁵⁾ ⁸⁰⁶⁾ ⁸⁰⁷⁾ ⁸⁰⁸⁾ ⁸⁰⁹⁾ ⁸¹⁰⁾ ⁸¹¹⁾ ⁸¹²⁾ ⁸¹³⁾ ⁸¹⁴⁾ ⁸¹⁵⁾ ⁸¹⁶⁾ ⁸¹⁷⁾ ⁸¹⁸⁾ ⁸¹⁹⁾ ⁸²⁰⁾ ⁸²¹⁾ ⁸²²⁾ ⁸²³⁾ ⁸²⁴⁾ ⁸²⁵⁾ ⁸²⁶⁾ ⁸²⁷⁾ ⁸²⁸⁾ ⁸²⁹⁾ ⁸³⁰⁾ ⁸³¹⁾ ⁸³²⁾ ⁸³³⁾ ⁸³⁴⁾ ⁸³⁵⁾ ⁸³⁶⁾ ⁸³⁷⁾ ⁸³⁸⁾ ⁸³⁹⁾ ⁸⁴⁰⁾ ⁸⁴¹⁾ ⁸⁴²⁾ ⁸⁴³⁾ ⁸⁴⁴⁾ ⁸⁴⁵⁾ ⁸⁴⁶⁾ ⁸⁴⁷⁾ ⁸⁴⁸⁾ ⁸⁴⁹⁾ ⁸⁵⁰⁾ ⁸⁵¹⁾ ⁸⁵²⁾ ⁸⁵³⁾ ⁸⁵⁴⁾ ⁸⁵⁵⁾ ⁸⁵⁶⁾ ⁸⁵⁷⁾ ⁸⁵⁸⁾ ⁸⁵⁹⁾ ⁸⁶⁰⁾ ⁸⁶¹⁾ ⁸⁶²⁾ ⁸⁶³⁾ ⁸⁶⁴⁾ ⁸⁶⁵⁾ ⁸⁶⁶⁾ ⁸⁶⁷⁾ ⁸⁶⁸⁾ ⁸⁶⁹⁾ ⁸⁷⁰⁾ ⁸⁷¹⁾ ⁸⁷²⁾ ⁸⁷³⁾ ⁸⁷⁴⁾ ⁸⁷⁵⁾ ⁸⁷⁶⁾ ⁸⁷⁷⁾ ⁸⁷⁸⁾ ⁸⁷⁹⁾ ⁸⁸⁰⁾ ⁸⁸¹⁾ ⁸⁸²⁾ ⁸⁸³⁾ ⁸⁸⁴⁾ ⁸⁸⁵⁾ ⁸⁸⁶⁾ ⁸⁸⁷⁾ ⁸⁸⁸⁾ ⁸⁸⁹⁾ ⁸⁹⁰⁾ ⁸⁹¹⁾ ⁸⁹²⁾ ⁸⁹³⁾ ⁸⁹⁴⁾ ⁸⁹⁵⁾ ⁸⁹⁶⁾ ⁸⁹⁷⁾ ⁸⁹⁸⁾ ⁸⁹⁹⁾ ⁹⁰⁰⁾ ⁹⁰¹⁾ ⁹⁰²⁾ ⁹⁰³⁾ ⁹⁰⁴⁾ ⁹⁰⁵⁾ ⁹⁰⁶⁾ ⁹⁰⁷⁾ ⁹⁰⁸⁾ ⁹⁰⁹⁾ ⁹¹⁰⁾ ⁹¹¹⁾ ⁹¹²⁾ ⁹¹³⁾ ⁹¹⁴⁾ ⁹¹⁵⁾ ⁹¹⁶⁾ ⁹¹⁷⁾ ⁹¹⁸⁾ ⁹¹⁹⁾ ⁹²⁰⁾ ⁹²¹⁾ ⁹²²⁾ ⁹²³⁾ ⁹²⁴⁾ ⁹²⁵⁾ ⁹²⁶⁾ ⁹²⁷⁾ ⁹²⁸⁾ ⁹²⁹⁾ ⁹³⁰⁾ ⁹³¹⁾ ⁹³²⁾ ⁹³³⁾ ⁹³⁴⁾ ⁹³⁵⁾ ⁹³⁶⁾ ⁹³⁷⁾ ⁹³⁸⁾ ⁹³⁹⁾ ⁹⁴⁰⁾ ⁹⁴¹⁾ ⁹⁴²⁾ ⁹⁴³⁾ ⁹⁴⁴⁾ ⁹⁴⁵⁾ ⁹⁴⁶⁾ ⁹⁴⁷⁾ ⁹⁴⁸⁾ ⁹⁴⁹⁾ ⁹⁵⁰⁾ ⁹⁵¹⁾ ⁹⁵²⁾ ⁹⁵³⁾ ⁹⁵⁴⁾ ⁹⁵⁵⁾ ⁹⁵⁶⁾ ⁹⁵⁷⁾ ⁹⁵⁸⁾ ⁹⁵⁹⁾ ⁹⁶⁰⁾ ⁹⁶¹⁾ ⁹⁶²⁾ ⁹⁶³⁾ ⁹⁶⁴⁾ ⁹⁶⁵⁾ ⁹⁶⁶⁾ ⁹⁶⁷⁾ ⁹⁶⁸⁾ ⁹⁶⁹⁾ ⁹⁷⁰⁾ ⁹⁷¹⁾ ⁹⁷²⁾ ⁹⁷³⁾ ⁹⁷⁴⁾ ⁹⁷⁵⁾ ⁹⁷⁶⁾ ⁹⁷⁷⁾ ⁹⁷⁸⁾ ⁹⁷⁹⁾ ⁹⁸⁰⁾ ⁹⁸¹⁾ ⁹⁸²⁾ ⁹⁸³⁾ ⁹⁸⁴⁾ ⁹⁸⁵⁾ ⁹⁸⁶⁾ ⁹⁸⁷⁾ ⁹⁸⁸⁾ ⁹⁸⁹⁾ ⁹⁹⁰⁾ ⁹⁹¹⁾ ⁹⁹²⁾ ⁹⁹³⁾ ⁹⁹⁴⁾ ⁹⁹⁵⁾ ⁹⁹⁶⁾ ⁹⁹⁷⁾ ⁹⁹⁸⁾ ⁹⁹⁹⁾ ¹⁰⁰⁰⁾ ¹⁰⁰¹⁾ ¹⁰⁰²⁾ ¹⁰⁰³⁾ ¹⁰⁰⁴⁾ ¹⁰⁰⁵⁾ ¹⁰⁰⁶⁾ ¹⁰⁰⁷⁾ ¹⁰⁰⁸⁾ ¹⁰⁰⁹⁾ ¹⁰¹⁰⁾ ¹⁰¹¹⁾ ¹⁰¹²⁾ ¹⁰¹³⁾ ¹⁰¹⁴⁾ ¹⁰¹⁵⁾ ¹⁰¹⁶⁾ ¹⁰¹⁷⁾ ¹⁰¹⁸⁾ ¹⁰¹⁹⁾ ¹⁰²⁰⁾ ¹⁰²¹⁾ ¹⁰²²⁾ ¹⁰²³⁾ ¹⁰²⁴⁾ ¹⁰²⁵⁾ ¹⁰²⁶⁾ ¹⁰²⁷⁾ ¹⁰²⁸⁾ ¹⁰²⁹⁾ ¹⁰³⁰⁾ ¹⁰³¹⁾ ¹⁰³²⁾ ¹⁰³³⁾ ¹⁰³⁴⁾ ¹⁰³⁵⁾ ¹⁰³⁶⁾ ¹⁰³⁷⁾ ¹⁰³⁸⁾ ¹⁰³⁹⁾ ¹⁰⁴⁰⁾ ¹⁰⁴¹⁾ ¹⁰⁴²⁾ ¹⁰⁴³⁾ ¹⁰⁴⁴⁾ ¹⁰⁴⁵⁾ ¹⁰⁴⁶⁾ ¹⁰⁴⁷⁾ ¹⁰⁴⁸⁾ ¹⁰⁴⁹⁾ ¹⁰⁵⁰⁾ ¹⁰⁵¹⁾ ¹⁰⁵²⁾ ¹⁰⁵³⁾ ¹⁰⁵⁴⁾ ¹⁰⁵⁵⁾ ¹⁰⁵⁶⁾ ¹⁰⁵⁷⁾ ¹⁰⁵⁸⁾ ¹⁰⁵⁹⁾ ¹⁰⁶⁰⁾ ¹⁰⁶¹⁾ ¹⁰⁶²⁾ ¹⁰⁶³⁾ ¹⁰⁶⁴⁾ ¹⁰⁶⁵⁾ ¹⁰⁶⁶⁾ ¹⁰⁶⁷⁾ ¹⁰⁶⁸⁾ ¹⁰⁶⁹⁾ ¹⁰⁷⁰⁾ ¹⁰⁷¹⁾ ¹⁰⁷²⁾ ¹⁰⁷³⁾ ¹⁰⁷⁴⁾ ¹⁰⁷⁵⁾ ¹⁰⁷⁶⁾ ¹⁰⁷⁷⁾ ¹⁰⁷⁸⁾ ¹⁰⁷⁹⁾ ¹⁰⁸⁰⁾ ¹⁰⁸¹⁾ ¹⁰⁸²⁾ ¹⁰⁸³⁾ ¹⁰⁸⁴⁾ ¹⁰⁸⁵⁾ ¹⁰⁸⁶⁾ ¹⁰⁸⁷⁾ ¹⁰⁸⁸⁾ ¹⁰⁸⁹⁾ ¹⁰⁹⁰⁾ ¹⁰⁹¹⁾ ¹⁰⁹²⁾ ¹⁰⁹³⁾ ¹⁰⁹⁴⁾ ¹⁰⁹⁵⁾ ¹⁰⁹⁶⁾ ¹⁰⁹⁷⁾ ¹⁰⁹⁸⁾ ¹⁰⁹⁹⁾ ¹¹⁰⁰⁾ ¹¹⁰¹⁾ ¹¹⁰²⁾ ¹¹⁰³⁾ ¹¹⁰⁴⁾ ¹¹⁰⁵⁾ ¹¹⁰⁶⁾ ¹¹⁰⁷⁾ ¹¹⁰⁸⁾ ¹¹⁰⁹⁾ ¹¹¹⁰⁾ ¹¹¹¹⁾ ¹¹¹²⁾ ¹¹¹³⁾ ¹¹¹⁴⁾ ¹¹¹⁵⁾ ¹¹¹⁶⁾ ¹¹¹⁷⁾ ¹¹¹⁸⁾ ¹¹¹⁹⁾ ¹¹²⁰⁾ ¹¹²¹⁾ ¹¹²²⁾ ¹¹²³⁾ ¹¹²⁴⁾ ¹¹²⁵⁾ ¹¹²⁶⁾ ¹¹²⁷⁾ ¹¹²⁸⁾ ¹¹²⁹⁾ ¹¹³⁰⁾ ¹¹³¹⁾ ¹¹³²⁾ ¹¹³³⁾ ¹¹³⁴⁾ ¹¹³⁵⁾ ¹¹³⁶⁾ ¹¹³⁷⁾ ¹¹³⁸⁾ ¹¹³⁹⁾ ¹¹⁴⁰⁾ ¹¹⁴¹⁾ ¹¹⁴²⁾ ¹¹⁴³⁾ ¹¹⁴⁴⁾ ¹¹⁴⁵⁾ ¹¹⁴⁶⁾ ¹¹⁴⁷⁾ ¹¹⁴⁸⁾ ¹¹⁴⁹⁾ ¹¹⁵⁰⁾ ¹¹⁵¹⁾ ¹¹⁵²⁾ ¹¹⁵³⁾ ¹¹⁵⁴⁾ ¹¹⁵⁵⁾ ¹¹⁵⁶⁾ ¹¹⁵⁷⁾ ¹¹⁵⁸⁾ ¹¹⁵⁹⁾ ¹¹⁶⁰⁾ ¹¹⁶¹⁾ ¹¹⁶²⁾ ¹¹⁶³⁾ ¹¹⁶⁴⁾ ¹¹⁶⁵⁾ ¹¹⁶⁶⁾ ¹¹⁶⁷⁾ ¹¹⁶⁸⁾ ¹¹⁶⁹⁾ ¹¹⁷⁰⁾ ¹¹⁷¹⁾ ¹¹⁷²⁾ ¹¹⁷³⁾ ¹¹⁷⁴⁾ ¹¹⁷⁵⁾ ¹¹⁷⁶⁾ ¹¹⁷⁷⁾ ¹¹⁷⁸⁾ ¹¹⁷⁹⁾ ¹¹⁸⁰⁾ ¹¹⁸¹⁾ ¹¹⁸²⁾ ¹¹⁸³⁾ ¹¹⁸⁴⁾ ¹¹⁸⁵⁾ ¹¹⁸⁶⁾ ¹¹⁸⁷⁾ ¹¹⁸⁸⁾ ¹¹⁸⁹⁾ ¹¹⁹⁰⁾ ¹¹⁹¹⁾ ¹¹⁹²⁾ ¹¹⁹³⁾ ¹¹⁹⁴⁾ ¹¹⁹⁵⁾ ¹¹⁹⁶⁾ ¹¹⁹⁷⁾ ¹¹⁹⁸⁾ ¹¹⁹⁹⁾ ¹²⁰⁰⁾ ¹²⁰¹⁾ ¹²⁰²⁾ ¹²⁰³⁾ ¹²⁰⁴⁾ ¹²⁰⁵⁾ ¹²⁰⁶⁾ ¹²⁰⁷⁾ ¹²⁰⁸⁾ ¹²⁰⁹⁾ ¹²¹⁰⁾ ¹²¹¹⁾ ¹²¹²⁾ ¹²¹³⁾ ¹²¹⁴⁾ ¹²¹⁵⁾ ¹²¹⁶⁾ ¹²¹⁷⁾ ¹²¹⁸⁾ ¹²¹⁹⁾ ¹²²⁰⁾ ¹²²¹⁾ ¹²²²⁾ ¹²²³⁾ ¹²²⁴⁾ ¹²²⁵⁾ ¹²²⁶⁾ ¹²²⁷⁾ ¹²²⁸⁾ ¹²²⁹⁾ ¹²³⁰⁾ ¹²³¹⁾ ¹²³²⁾ ¹²³³⁾ ¹²³⁴⁾ ¹²³⁵⁾ ¹²³⁶⁾ ¹²³⁷⁾ ¹²³⁸⁾ ¹²³⁹⁾ ¹²⁴⁰⁾ ¹²⁴¹⁾ ¹²⁴²⁾ ¹²⁴³⁾ ¹²⁴⁴⁾ ¹²⁴⁵⁾ ¹²⁴⁶⁾ ¹²⁴⁷⁾ ¹²⁴⁸⁾ ¹²⁴⁹⁾ ¹²⁵⁰⁾ ¹²⁵¹⁾ ¹²⁵²⁾ ¹²⁵³⁾ ¹²⁵⁴⁾ ¹²⁵⁵⁾ ¹²⁵⁶⁾ ¹²⁵⁷⁾ ¹²⁵⁸⁾ ¹²⁵⁹⁾ ¹²⁶⁰⁾ ¹²⁶¹⁾ ¹²⁶²⁾ ¹²⁶³⁾ ¹²⁶⁴⁾ ¹²⁶⁵⁾ ¹²⁶⁶⁾ ¹²⁶⁷⁾ ¹²⁶⁸⁾ ¹²⁶⁹⁾ ¹²⁷⁰⁾ ¹²⁷¹⁾ ¹²⁷²⁾ ¹²⁷³⁾ ¹²⁷⁴⁾ ¹²⁷⁵⁾ ¹²⁷⁶⁾ ¹²⁷⁷⁾ ¹²⁷⁸⁾ ¹²⁷⁹⁾ ¹²⁸⁰⁾ ¹²⁸¹⁾ ¹²⁸²⁾ ¹²⁸³⁾ ¹²⁸⁴⁾ ¹²⁸⁵⁾ ¹²⁸⁶⁾ ¹²⁸⁷⁾ ¹²⁸⁸⁾ ¹²⁸⁹⁾ ¹²⁹⁰⁾ ¹²⁹¹⁾ ¹²⁹²⁾ ¹²⁹³⁾ ¹²⁹⁴⁾ ¹²⁹⁵⁾ ¹²⁹⁶⁾ ¹²⁹⁷⁾ ¹²⁹⁸⁾ ¹²⁹⁹⁾ ¹³⁰⁰⁾ ¹³⁰¹⁾ ¹³⁰²⁾ ¹³⁰³⁾ ¹³⁰⁴⁾ ¹³⁰⁵⁾ ¹³⁰⁶⁾ ¹³⁰⁷⁾ ¹³⁰⁸⁾

et coram eisdem proseguere, finire et decidere suam appellationem
 seu super eisdem et aliis per simplices propositiones siue appella-
 ciones ¹⁶⁾ ¹⁷⁾ et sentencias postulare de libris nostris predictis iuris
 Maysteburgensis, quibus sentencijs et iuri per eorundem promulgatis aucto-
 ritate nostre regie maiestatis decernimus velut legi standum et
 tamquam legem observandum, nisi aliqui contendendum predicto,
 cum duxerint ¹⁷⁾ super suis questionibus et causis iuris melius et sen-
 tencias meliores in oppositum ipsorum promulgatorum iuris et
 sentenciarum proponendum et eisdem ab ipsis ad tribunal et so-
 lum nostre maiestatis licebit eis appellare et infra tempus dicti
 Tiris Maysteburgensis librorum nostrorum a nobis super eorum pro-
 uocatione obtinere certos commissarios, quos volumus et decerni-
 mus fore consules civitatum, unde ipsi appellantes nominaverint,
 alteri parti non suspectos, de qualibet civitate per duos consules, vi-
 delicet de Cracovia, de Sandomer, de Bochna, de Wylkierka, de Ra-
 zimiria, de Telsis, qui ex nostra speciali commissione decident ap-
 pellationem et finem negotij appellationis cause imponent. Et ne
 prefati advocatus noster et alij advocati, ¹⁸⁾ scabini septem
 predicti perpetui presidentes circa iudicium nostrum et iura pre-
 dicta standum et laborando ¹⁹⁾ ities suos in iuriam exponant et liti-
 gantes predicti laboribus, fatigis et expensis more pristino gratien-
 tur, constituimus observandum inante pro qualibet sententia dan-
 da dimittant per septem scotos, videlicet pro fisco nostro ²⁰⁾ modice
 latem, aliam predictis presidentibus septem scabinis, inter ipsos
 pro labore ipsorum assignandos, preter notarii solarium, memoria-
 lia et privilegiorum litteras eorum dandas, de quibus iuxta eorum
 moderationem disponere habebunt, ratione onerum levandas; de
 penis autem dicti iudicii nostri pro nobis advocatus noster quia-
 tuor penas et quintam pro scabinis predictis exigere debet. Et ut
 prefati advocatus noster et ²¹⁾ septem scabini dicti iudicii nostri su-
 premi ex ²²⁾ foveis et cum exacta diligentia iudicio supremo pre-
 dicto ²³⁾ ex ²⁴⁾ sentencijs promulgandis diligentius instent et continu-
 ant, ipsos advocatum et ²⁵⁾ scabinos ²⁶⁾ maiestas nostra excolere volens
 prerogativa favoris et gratie specialis, ipsos eximimus et libera-
 mus ab omnibus exactionibus, tributis, contributionibus et alijs
 collectis, laboribus, servicijs, expeditionibus ad quascumque
 partes per nos et per nostros successores fiendis et obediencijs qui-
 buscumque, tam nostris quam ipsorum dominorum, necnon a
 iudicijs et iurisdictionibus ipsorum dominorum, castellanorum,
 pallatinorum, iudicum, subiudicum, camerariorum ceterorum
 officialium terrestrium, necnon advocatorum, consulum

linorum et quorumque potestatum quibuscumque nulli ratione obe-
diant neque citati in magnis vel parvis causis coram ipsis compa-
rere et respondere tenebuntur, sed solumtaxat cum²⁸⁾ in²⁹⁾ presentiam nos-
tram et per speciale sigillum nostrum citati fuerint, tunc coram nobis
aut coram speciali commissario nostro ad hoc deputando respondere
tenebuntur iure suo Maydeburgensi, et quilibet eorum responde-
bit.³⁰⁾ Ut autem premissa omnia nobis obtineant perpetue firmitatis,
presens privilegium de consilio³¹⁾ predictorum omnium assessorum nos-
trorum scribi et sigilli nostre maiestatis regulis maiori appensione
appensione fecimus committi. Actum et datum Cracovie anno
domini millesimo trecentesimo quinquagesimo sexto, in crastino
sancti Francisci, presentibus prefatis archiepiscopo et episcopis,
necnon magnificis viris dominis Tura castellano, Tumbano pa-
latino, Andrea iudice Cracoviensi, Wilcelone Sandomirien-
si, Rejhacle Wislicensi, Petro Samtecensi castellanis et alijs
quampluribus testibus fidedignis.

§§. Petitionibus itaque prefatorum iudicium et conservatio-
nem prefati iuriste supremi benigne inclinati et subdi-
torum nostrorum commodis et prospectibus communi, huiusmodi
litteras, constitutionem, gratiam et concessionem grata et rata
habentes atque firma auctoritate nostre regalis (1) nos vobis ipsis
apposimus et sigilli nostri maiori communiacione firmamus,
harum tenore mediante. Actum feria quinta post Conduclum
Pasche, anno domini millesimo quingentesimo vicesimo
primo. Presentibus reverendis in Christo patribus dominis Al-
colao sancte Gnesensis ecclesie archiepiscopo et primati, Al-
berto Cracoviensi, Andrea Poznaniensi, Jacobo Plocensi, To-
biam Chelmensis ecclesiarum episcopis, necnon magnificis
validisque viris Cristino de Ostrow castellano Cracoviensi, Jan-
stianogiu de Ostrow Poznaniensi, Johanne de Tarnow Craco-
viensi, Nicolao de Michalow Sandomiriensi, Mathia de Wan-
schorge Kalisiensi, Nicolao de Oporow Lanciensi, Jacobo de
Conecpole Syrdiensi, Mathia de Labyschir Preslensi, Johan-
ne de Cuszelecz Gnesoviensi palatino, Michale de Kryzow
Sandomiriensi, Hosticio Poznaniensi, Martino de Olynd . . .
. ensi, Cristino de Toroglowy Samtecensi, Florianio de Co-
rith~~matnicka~~ Wislicensi, Johanne de Seredoczini Lublinski cas-
tellanis, Niguno de Brzesce regni Polonie marscalco, Petro Schaf-
francz subcamerario Cracoviensi, Andrea Ciolek de Kielechow
slapifero Sandomiriensi et alijs quampluribus fidedignis nos-
tris fidelibus dilectis. Datum per manum in Christo patris

Alberti episcopi Cracoviensis, supremi cancellarij et Johannis decani Cracoviensis et vicecancellarij regni Polonie, sincere nobis dilectorum.

Et Nos vero Wladislaus Dei gratia rex prefatus de consilio consiliarios nostrorum ad latus nostrum tunc assistentium, peti-
tibus rationabiliter coram nostra maiestate oblatis, tamquam iustis, rationabilibus et rationi consonis [annuentes]; huiusmodi liberam ratificationis seu innovacionis privilegij prescripti cum contentis in eodem confirmamus, ratificamus, approbamus et innovamus, decernentes, ipsam in omnibus suis finibus, clausulis, conditionibus et articulis solui oblinere perpetue firmitatis per presentes. Harum quibus est appositum sigillum nostrum testimonio litterarum, etc. tum in insula Creppel cum aliis Racie, die dominico post festum sancti Michaelis tempore maij proximo, anno Domini millesimo quadringentesimo quadragésimo quarto. Presentibus ibidem venerabili, magnificis, strenuis et generosis: Laurencio de Ederwas regni Hungarie, Jacobo de Lassolby canonico Cracoviensi, Luca de Gorbu Porcaniensi, Frictone de Somorany terre Podolie palatino, Nicolao de Laderow marchalco, Czeslao de Woytschid de Woyora dapifero curie nostre, Petro de Schamothuli, Paulo de Syenno, Nicolao de Chransthowo et Hyndone de Balicre familiaribus nostris ac alijs fidelibus testibus circa premissa. Actum per manus magnificorum Johannis de Comperolye cancellarij et Petri de Szekoczin vicecancellarij regni Polonie, sincere nobis dilectorum.

Document pargaminowy, reprezentujący mijszuch wykasty lub oblaty. Po fidercy porostat tyldo smirek a czarnego, bialego i rorowego jedwabiu.

Text presentis privilegij noster Wladyslaw III. rex. militem Wladimirum Michalsky a. r. 1356 porównany a kopij pargaminowy, zawarty a średnie prawa niemieckiego, frax legor dro- la illa dytu ruzicego prawa niemieckiego na zamku Krakow. shin nabyty i w tymie saktie ptoronej, wywaruje nastie puzice admianis: 1) ministrant, 2) in Maydeburg, 3) scollati, scabini, 4) exigant, 5) illa, 6) hec, 7) celebrant, 8) et ius in Maydeburg, 9) nostro quoque 10) regio, 11) et iurati opuscerone, 12) et opuscerone, 13) Presentis, de Glogocow Piriciensis, 14) scabinis honestis et circumspicis, 15) prosequi et, 16) sine appellacionibus, 17) dixerint, 18) appellacionem, 19) laborando super eisdem, 20) pro fisco medietatem nostro et, 21) advocatus noster et opuscerone, 22) predicto

et
nostro, 23) instant et continent, 24) „advocatum et „opiscione, 25)
~~„septem”~~ „dotano, 25) septem scabinos et quolibet eorum, 26) ipsos et
eorum quolibet, 27) villa, 28) „cum” „opiscione, 29) „citati fuerint, tunc
„opiscione, 30) de consilio et consensu, 31) omnium dominorum. 32)

F. biate.
go, 7

Przywilej oryginalny króla Władysława Łagietty z r. 1421, wydany
pod pieczęcią średnią, w czternastym wieku wycięty, zawieszony na sznurze,
który z różowego i brązowego jedwabiu, dochował się wprawdzie do dnia
dzisiejszego, jest jednak łach³⁰⁶ „opiscione, w wielu miejscach wyblakły i reagen-
cyjny niewystarczająco poplamiony, że z niego odpis całego tekstu ab-
solutnie zrobić nie można. Ściślejszy się więc ograniczyć tylko do po-
równania przebiegu w przywileju Władysława Warneńczyka tekstu przy-
wileju króla Bolesława tego z oryginalnymi jego i krytycznymi jęz. i łac. i przebiegiem
oryginalnego, a dostrzeżenie odmianki następuje następujący: 32) tem-
pore felicitis, 33) hanc, 34) in omnibus suis capitulis, sentencijs, 35) coram
iudicibus, 36) ministrant, 37) aut, 38) 37) nostro quoque regno, 38) et iura-
ti „opiscione, 39) procurator noster, 40) sui scabinos iurisperitos, 41)
canonicos „pociore” „solvono „quos”, 42) et „opiscione, 43) de Glogoczow Ciri-
ciensis, 44) necnon de alijs locis scabinis honestis, 45) sine appellationibus,
46) In przywileju Łagietty dodaje także, którego w zawięzaniu Warneńczy-
ka nie ma, a którego nie ma, i w oryginalnym przywileju króla Bolesława
Wielkiego z r. 1356 nie było, mianowicie: preterquam scabitos,
quos volumus, ut quilibet eorum, qui pro tempore fuerit, in prefatis iudi-
cijs nostris residens, solummodo ad quamlibet expeditionem generalem
iuxta ipsius antiquam consuetudinem nobis et successoribus nostris
servire sit strictus.

pełn.
całkow.

